

บทนำ

“ถ้าต้องแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ ผมขอตายดีกว่า”

เสียงหัมต่ำสั้นเครือถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากหยักลึกของชายวัยยี่สิบเจ็ดปี ซึ่งบัดนี้นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นของโถงกลางในบ้านไม้หลังใหญ่ ใบหน้าคล้ำคมเครียดจัดจนเส้นเลือดข้างขมับปูดโปน แท้จริงแล้วมันคือความโกรธอย่างรุนแรง เขาต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะข่มตัวเองไม่ให้ลุกไปบีบคอเด็กสาววัยแรกรุ่งที่นั่งนำตานองหน้าอยู่ไม่ห่างให้ตายคามือ

ใบหน้าอ่อนวัยของเด็กสาวอายุสิบเจ็ดปีโศกเศร้าเสียใจ ทว่าอาทิตยรู้ดีว่านั่นเป็นแค่การแสดงละครฉากหนึ่งเท่านั้น

“อาทิตย!”

เสียงตวาดดังลั่นทำเอาบรรดาบริวารทั้งชายหญิงพากันสะดุ้งโหยง แม้แต่นายหญิงแห่งไร่ตะวันฉายอย่างทับทิมก็พลอยผวาไปด้วย เห็นจะมีก็แต่เจ้าของชื่อนั้นเองที่ยังคงเฉยชาต่ออารมณ์เกรี้ยวกราดของผู้เป็นบิดา แม้แต่ดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็ไม่ได้วูบไหวแม้สักน้อย

“ผมกลัวทำกำลัรับ แต่อะไรที่ผมไม่ได้ทำ...” อาทิตยเลื่อนสายตาไปจับจ้องใบหน้าของเด็กสาวร่างบอบบาง ผิวขาวจัด ใบหน้าเธอเปี่ยมชุ่มไปด้วยน้ำตา มือข้างหนึ่งกำสาบเสื้อที่แยกออกจากกันไว้แน่น

“...ผมไม่รับ”

“เห็นอยู่คาตาแบบนี้ยังจะกล้าปฏิเสธอีกหรือ แกคิดว่าหนูแบ่งจะกระซอกตัวเองจนขาดวันแล้วไปนอนอยู่บนเตียงแงั้นรี”

“ใช่ครับ ไม่เชื่อพอก็ลองถามเธอดูสิ” อาทิตย์สวนกลับทันควัน หอบหายใจด้วยความเหนื่อยเพราะต้องระงับอารมณ์โกรธ เขากำลังจะหมดความอดทนเข้าไปทุกที

วันฟ้าใหม่กลิ่นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เธอเงยหน้ามองผ่านม่านน้ำตาซึ่งไม่รู้ว่ารินไหลด้วยเหตุอันใด เด็กสาวสรุปเอาเองว่ามันเกิดจากความกลัว เธอกลัวแต่ถอยกลับไม่ได้แล้ว ขณะที่ทุกคนมองมาอย่างเฝ้ารอคำตอบ ก็คงจะมีสายตาของครองประทีปผู้เดียวที่รอฟังความจริง ส่วนคนอื่นนั้นได้ตัดสินใจไปแล้วว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นการโกหกต่อแหลของเธอ

ซึ่งมันจริง...

แต่เธอไม่ได้สนใจความคิดของคนอื่น เพราะไม่ว่าจะเป็นทับทิม มารดาของอาทิตย์ หญิงแก่ทองคำแม่บ้านของที่นี่ มะพร้าวคนรับใช้ ้วยไล่เลียกับเธอ สมรคนขับรถ และอีกสองสามคนซึ่งเธอคร้านจะเอ่ยชื่อ ทุกคนไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องนี้นอกจากครองประทีปคนเดียวเท่านั้น

“คุณลุงขา แบ่งนั่งเล่นอยู่หน้าบ้านตั้งแต่หัวค่ำจนเพลอหลับไปสะดุ้งตื่นมาอีกทีตอนที่พี่อาทิตย์กลับมาจากข้างนอก แต่ไม่ทันที่จะตั้งสติ พี่อาทิตย์ก็ตรงมากระซอกแบ่งลงจากม่าน แบ่งตกใจจะร้องให้คนช่วย พี่อาทิตย์ก็ใช้มือปิดปากจนแบ่งร้องไม่ออก พยายามดิ้นแต่ก็สู้แรงผู้ชายไม่ได้ สุดท้ายก็ถูกลากเข้าไปในห้อง...” เล่าถึงแค่นี้ น้ำตาก็ไหลอีกระลอกราวกับสิ่งใด เธอร้องให้ออกมาอย่างที่คนฟังต้องจินตนาการต่อเอาเองว่าเกิดอะไรขึ้นนับจากนั้น

ครองประทีปรับฟังอย่างสุขุม ขณะที่ทับทิมยกมือปิดปากเพราะ

กลัวว่าจะมีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

“อย่าต่อแหล!” อาทิตยต์วาดกลับไปด้วยถ้อยคำที่เขามั่นใจว่าตลอดปีสิบเจ็ดปีไม่เคยเล็ดลอดจากปากเขา แต่เส้นความอดทนที่พยายามระงับมาร่วมชั่วโมงได้ขาดผึงลงแล้ว “พูดความจริงออกไปไม่อย่างนั้นเธอก็เตรียมตัวตายได้เลย”

“ไม่มีความจำเป็นที่น้องจะโกหก เรื่องเสียหายแบบนี้ผู้หญิงที่ไหนจะอยากให้เกิดขึ้น พ่อจะไม่ถามว่าแกทำอะไรชั่วๆ หลังจากนั้นไปบ้าง เพราะไม่ว่าจะเกิดเรื่องนี้ขึ้นหรือไม่ แกก็ต้องแต่งงานกับหนูแป้งอยู่ดี มันแค่เร็วขึ้นเท่านั้น”

“ผมไม่แต่ง”

“แกต้องแต่ง” ครอบครัวที่ป่วนกลับไปพันคว้นเช่นกัน

“คุณคะ ฟังลูกบ้างเถอะค่ะ เขาเป็นลูกของเรานะคะ” ทับทิมทนฟังไม่ไหว แม่นางจะเป็นหญิงที่เชื่อฟังสามีมากเพียงใด แต่หนั้นคงยอมไม่ได้ “ลูกของเรา เราเลี้ยงแกมาตั้งแต่เล็ก ลูกไม่เคยโกหกสักครั้งกับคนอื่นที่ไม่รู้นิสัยใจคอคุณกลับเชื่อ ทำแบบนี้เท่ากับว่าคุณกำลังทำร้ายลูก”

“คุณทับทิม คุณไม่เห็นสภาพหนูแป้งหรือว่าน่าสงสารแค่ไหน ถ้าแกเป็นลูกสาวเรา คุณจะทนเห็นภาพแบบนี้ได้อยู่ไหม”

“หิ่ คงทนไม่ได้ตั้งแต่รู้ว่ามิลูกใจแตกแล้วละค่ะ” ทับทิมเลื่อนสายตามามองเด็กสาวจอมลวงโลกอย่างรังเกียจเฉียดฉันท

“คุณทับทิม!” ครอบครัวที่ป่วนดังลั่น ตัวสั่นเทา

บ้านทั้งหลังที่เงียบสงัดอยู่แล้วยิ่งเงียบลงกว่าเดิม ไม่มีแม้แต่เสียงแมลงที่คอยร้องระงม ราวพวกมันรู้ว่าบ้านหลังนี้กำลังจะระเบิดเป็นจุดด้วยไฟแห่งโทสะที่ลุกท่วม

ใครๆ ก็รู้สึกกันทั้งนั้นว่านับตั้งแต่ที่วันฟ้าใหม่เหยียบย่างเข้ามาในไร่ตะวันฉาย ความหายหน้าก็มาเยือน บ้านสุริยะสกุลที่เคยมีแต่ความ

สงบสุขต้องร้อนเป็นไฟ

สมกับทองคำหันไปสบตากัน พุดไม่ออก อยู่บ้านหลังนี้มาร่วมยี่สิบปี ไม่เคยมีสักครั้งที่คนในบ้านจะทะเลาะเบาะแว้งกันรุนแรง แค่เพียงให้ได้ยินยังไม่เคย ครอบครัวยุ่นต้องเกิดรอยร้าวก็เพราะผู้หญิงที่ชื่อวันฟ้าใหม่คนเดียว

“ผมไม่แต่ง” อาทิตย์ยืนกราน

เพราะบุญคุณอันท่วมหัว ครอบครัวยุ่นของเขาจึงต้องยอมรับวันฟ้าใหม่มาอยู่ในบ้าน แต่หากจะต้องให้เขาแต่งงานเพื่อตอบแทนบุญคุณมันก็ออกจะมากเกินไปหน่อย แคร่รับรู้ข้อตกลงวันแรกเขาก็รู้สึกมวนท้อง พะอืดพะอมแทบแย่เพราะไม่รู้ว่าพ่อของเขากับธราเทพไปเอาความคิดโบราณเต่าล้านปีเช่นนี้มาจากไหน ทั้งที่เขามั่นใจว่าครองประทีปไม่ดูแลครหลังข่าว แต่เหตุใดบิดาจึงยอมรับข้อเสนอน่ารังเกียจนั้น ยิ่งพอได้เห็นหน้าว่าที่เจ้าสาว ความรู้สึกที่บอกว่ามวนท้องนั้นยังน้อยไป

เธอเด็ก!

อายุแค่สิบห้าเท่านั้น รูปร่างผอมบางไร้ส่วนโค้งงอ ตาใส ผมสั้นเลยตั้งนามนิตเดียว

เด็กมากเกินไป...มากเกินไปจนเขาไม่สามารถคิดเรื่องทำนองนั้นกับเธอได้ ต่อให้เธอมาเปลือยกายอยู่ตรงหน้า

สองชั่วโมงก่อน...

อาทิตย์ทุ่มตัวลงบนที่นอน ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำสมองเขาหนักอึ้งจนแทบทรงตัวไม่อยู่ พอเห็นเตียงจึงพุ่งตัวลงไปอย่างรวดเร็ว...เขาต้องการนอนเดี๋ยวนี้ ทว่าสมองยังไม่ทันปิดสวิทช์ การเคลื่อนไหวช้าๆ จากทิศทางของประตูก็ทำให้เขาลืมตาขึ้น แต่หัวยังไม่สามารถผกขึ้นจากหมอนได้ราวกับว่ามีแรงดึงดูดมหาศาล

‘พี่อาทิตย์’

เสียงอ่อนหวานลั่นน้อยๆ เช่นนี้เขาจำได้ดี วันฟ้าใหม่เข้ามาในห้องเขาอีกแล้ว ครึ่งนี้ครึ่งที่เท่าไร ห้าหรือหกเขาจำไม่ได้ รู้แต่เพียงว่าทุกครั้งเขาต้องต่อว่าและไล่ตะเพิดเธอออกไป

แต่ครั้งนี้ทำไม่ได้...

แม้แต่จะขยับเปลือกตาให้กว้างขึ้นยังยากเย็น ฉะนั้นเขาจึงทำได้แค่นอนนิ่งๆ ฟังเสียงการเคลื่อนไหวของเด็กสาวที่กำลังใกล้เข้ามาทุกทีๆ

ไออุ่นถูกส่งมาจากนิ้วเรียวยาวที่สัมผัสแผ่วเบาที่ต้นแขน นิ่งอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเคลื่อนไหวไปตามเส้นชีพจร มันดูงอแงจะนำราคาญจน เขาอยากจะทำมือนั้นออก ทว่าร่างกายเขาเหมือนมีแขนข้างนอกออกมาข้างละสิบ จะยกมือสักข้างก็ทำไม่ได้ เจ้าของร่างหนาเหมือนยักษ์กลั่นใจขยับตัวพลิกหงายหัวให้ความมึนงั้นนั้นสิ้นไป ดวงตาพริ้วเลื่อนเพ่งมองภาพเคลื่อนไหวตรงหน้า เธอกำลังทำบางอย่างอยู่เหนือร่างของเขา ชายหนุ่มใช้มือปิดสะเปะสะปะหวังให้ร่างนั้นออกไปพ้นตัว

‘พี่อาทิตย์ แ beng จะเป็นของพี่อาทิตย์คนเดียว’

น้ำเสียงอ่อนหวานปลุกให้สติสัมปชัญญะที่มีเพียงน้อยนิดทำงาน อาทิตย์เอื้อมมือไปเปิดโคมไฟที่หัวเตียง แสงสีส้มสว่างจ้าจนเขาต้องหรี่ตาลงครึ่งหนึ่ง ก่อนภาพทุกอย่างจะชัดขึ้น

วันฟ้าใหม่ยืนตระหง่านอยู่ที่ปลายเตียง

‘แ beng ออกไปจากห้องพี่ ออกไป’ เขาลักเธอ แต่เรียวแรงไม่รู้หายไปไหน เธอยังเพียรพยายามขยับเข้ามาใกล้จนกลิ่นน้ำหอมจากเรือนกายสาวเตะจมูก มันผสมปนเปกับกลิ่นแอลกอฮอล์จากลมหายใจของเขา ชวนให้คลื่นเหียน

‘แ beng รักพี่นะคะ’

‘พี่ไม่ได้รักเธอ ออกไปจากห้องเดี๋ยวนี้ถ้าไม่ยอมเจ็บตัว’

‘ทำไมล่ะ ยังไงแบ่งก็ต้องเป็นเจ้าสาวของพี่’

‘ออกไป!’ อาทิตย์ยืนยันเสียงแข็งขึ้น ดวงตาพว้าเลือนเริ่มมองภาพทุกอย่างชัดขึ้น เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะตั้งสติ ‘ออกไปให้พ้น’

ชายหนุ่มออกแรงผลักอีกครั้ง คราวนี้ร่างบางหงายหลังจนร่วงจากเตียงหล่นกระแทกพื้นเสียงดังดับ!

‘โธ้ย!’

วันฟ้าใหม่ร้องเสียงหลง เธอหยัดกายลุกขึ้นยืนด้วยความยากลำบาก ดวงตาลมโตมองคนบนเตียงอย่างแค้นเคือง อารมณ์โมโหกระตุ้นให้เธอทำในสิ่งที่ไม่คาดคิด

มือเล็กกระตุกสายเสื้อชุดนอนจนกระดุมร่วงกราว อาทิตย์ตะลึงกับการกระทำของเด็กสาวจนตาค้าง กายสาวนवलเนียนเมื่อسابเสื้อถูกกระชากออกด้วยฝีมือของเจ้าตัว บราสีดำขับผิวขาวให้เปล่งปลั่งกระทบดวงตาพว้ามั่ว

‘พี่อาทิตย์เห็นหรือยัง ว่าแบ่งก็มีทุกอย่างเหมือนกับผู้หญิงที่พี่ชอบ’

‘सरलว ออกไปให้พ้น ต่อให้แก้ผ้าจนไม่เหลือสักชิ้นเดียวฉันก็ไม่มีวันพิศวาสเธอ’

เขาตวาดเสียงดังขึ้น ทว่าเธอหาได้เกรงกลัวไม่ วันฟ้าใหม่ก้าวขึ้นเตียงไปหาร่างสูงใหญ่ นั่น อาทิตย์พลิกร่างที่ยุบนิ้วให้นอนราบกับที่นอน กดเธอไว้ไม่ให้เคลื่อนไหวหรือคิดทำอะไรๆ ได้อีก ทว่าเขาไม่รู้เลยว่าการทำเช่นนั้นยิ่งเป็นการเปิดทางให้เขาเดินลงไปสู่รก

ผลัะ!

ประตูไม้แบบบานคู่ถูกเปิดเข้ามาพร้อมกับแสงสว่างจ้า ใบหน้าเครียดจัดของครองประทีปเหมือนน้ำเย็นจัดราดรดลงมาบนหัว อาทิตย์สร้างเมาทันทีทันใด

ภาพที่ครองประทีปเข้ามาเห็นคืออาทิตย์กำลังก่อร่าง
เกือบเปลือยของวันฟ้าใหม่ไว้กับเตียง และเธอกำลังร้องให้อย่างน่า
เวทนา

แค่คิดใจเขาก็เต้นรัวด้วยความเกลียดชัง พานให้ปวดศีรษะ
ประหนึ่งว่าจะระเบิดเป็นเสียงๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ตกค้างบวก
กับความเครียดอย่างมหาศาลที่บิดาดูเหมือนจะไม่ฟังความใดจากเขา

“ไม่ต้องร้องนะลูก” ครองประทีปหันไปบอกกับวันฟ้าใหม่ที่ยัง
นั่งร้องไห้ไม่หยุด “ลุงจะจัดงานแต่งงานให้หนูเดือนหน้านี้เลย ลุงจะ
ให้พี่เขารับผิดชอบ”

“ฝันไปก่อนก็แล้วกัน อย่าหวังว่าจะใช้วิธีนี้บังคับฉัน” อาทิตย์
ลุกพรวด ก้าวเท้าฉับๆ ออกจากบ้านไป เสียงเรียกของทั้งพ่อทั้งแม่ดัง
ไล่หลัง แต่โสตประสาทเขาไม่รับฟังถ้อยคำใดอีก ชายหนุ่มโกรธจัดจน
หัวแทบลุกเป็นไฟ

ไม่กี่นาทีจากนั้น รถยนต์อเนกประสงค์ก็แล่นออกจากบ้าน เสียง
กระหึ่มของเครื่องยนต์ค่อยๆ ห่างออกไปจนเหลือเพียงความเงียบใน
ที่สุด

วันฟ้าใหม่ก้มหน้างูต รู้ดีว่านอกจากครองประทีปแล้ว ทุกคน
กำลังมองเธอด้วยสายตาเกลียดชัง

เธอไม่สนใจ

เธอต้องไม่สนใจ

รถทะยานฝ่าความมืดไปข้างหน้า มุ่งเข้าตัวเมือง ไม่ว่า
อะไรจะเกิดขึ้นก็ปล่อยให้มันเกิดไป แต่สิ่งเดียวที่อาทิตย์ไม่มีวันยอม
ให้เกิดขึ้นคืองานแต่งงานของเขาและวันฟ้าใหม่

ชายหนุ่มคั่งแค้นจนแทบหลังน้ำตาออกมาด้วยความอัดอั้น เรื่อง
บาดขบแค้นชวนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับเขา ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะเด็กนรก

อย่างวันฟ้าใหม่คนเดียว

‘เทอมหน้าก็จบ ม. หกแล้ว หนูวางแผนจะเรียนต่อที่ไหนไว้
ยังง้าง’

ครองประทีปถามขึ้นกลางโต๊ะอาหาร วันฟ้าใหม่อยู่ในความ
อุปการะของบิดาเขามาสองปีแล้ว พ่อและแม่ของเธอเสียชีวิตใน
วันเดียวกัน แต่เหตุการณ์เป็นอย่างไรนั้นเขาไม่ได้ใส่ใจ บิดาของเขา
เองก็บอกแต่เพียงว่าเธอน่าสงสาร และท่านก็รักเธอเหมือนหลานคน
หนึ่ง

ใช่! ชะตากรรมของเธอน่าสงสารที่ต้องมาเสียพ่อแม่ไปพร้อม
กันในคราวเดียว ญาติพี่น้องก็ไม่มี ทำให้ต้องมาอาศัยอยู่ในบ้านเขา
แต่อาทิตยย์ไม่ค่อยสนิทสนมกับเด็กสาวมากนัก เพราะข้อตกลงของ
ผู้ใหญ่เรื่องการแต่งงานระหว่างเขากับเธอ แรกทีเดียวเขาตั้งใจจะหา
ช่องทางคุยกับเธอด้วยคิดว่าเด็กสาวก็คงไม่เต็มใจแต่งงานกับเขา
เช่นกัน แต่พอได้พบกันไม่กี่ครั้ง ไม่ทันได้สนิทสนมเธอก็แสดงท่าที
ปลื้มเขาหนักหนา และแสดงออกถึงการยอมรับการเป็นว่าที่เจ้าสาว
ของเขาอย่างออกนอกหน้า

‘แบ่งไม่เรียนต่อแล้วค่ะ’

ไม่ใช่แค่ครองประทีปที่เจ็บไป แต่ทับทิมและอาทิตยย์ก็พลอย
ต้องหยุดรับประทานอาหารเพื่อหันมามองหน้าคนพูด

‘ถึงเรียนไป สุดท้ายก็ต้องกลับมาช่วยพี่อาทิตยย์ดูแลที่นี้อยู่ดี แบ่ง
เลยคิดว่าเรียนจบ ม. หกก็จะแต่งงานกับพี่อาทิตยย์เลย’

‘ลุงว่าหนูเรียนต่อเถอะนะ ถึงจะเป็นชาวไร่ก็จำเป็นต้องมีความ
รู้มาก ๆ’

‘ไม่ค่ะคุณลุง แบ่งขี้เกียจเรียน อีกอย่าง...ไปเรียนตั้งสี่ปี พี่
อาทิตยย์จะรอแบ่งไหวหรือคะ พี่พนิตนันท์ก็เที่ยวไปเที่ยวมาเหมือนไม่รู้
ว่าผู้ชายเขามีคู่หมั้นอยู่แล้ว ไม่เอาด้วยหรอกค่ะ’

กิริยาลอยหน้าลอยตาพูดอย่างไร้ยางอายของเธอทำเอาคนฟังหน้าชาไปเป็นแถบๆ อาทิตย์หันไปเห็นสีหน้าของมารดาที่รับรู้ถึงความเกลียดชัง คงจะมีเพียงบิดาของเขาที่พยายามมองข้ามอุปนิสัยร้ายกาจเกินเด็กอายุสิบเจ็ดของเธอ

อาทิตย์ไม่ได้กล่าวอะไรออกไป อันที่จริงเขาไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานระหว่างเขากับวันฟ้าใหม่เลยมากกว่า เพราะเกรงว่ามันจะกลายเป็นการผูกมัดตัวเองในภายภาคหน้า ซึ่งเขาไม่มีวันยอมให้เป็นเช่นนั้นแน่

‘คงไม่ได้หรอกหนูแป้ง อนาคตลูกชายของฉันจะได้เป็นเจ้าของที่นี่ เป็นนายใหญ่ของไร่ตะวันฉาย มีผู้คนนับหน้าถือตาไม่ต่างจากพ่อของเขา ใครเขารู้ว่ามันเสียความรู้แค่ไหน ม. หกคงได้อายุเขาไปทั่ว เป็นเมียของนายอาทิตย์ อย่าว่าแต่ปริญญาตรีเลย อย่างน้อยก็ต้องจบโทขึ้นไปถึงจะมีหน้ามีตาเทียบกันได้ หรือหนูอยากจะเป็นแค่เมียกันครัวกันล่ะ’

ทับทิมบอกออกไปหวังตัดปัญหา อย่างน้อยมันก็ยืดเวลาได้อีกสี่ปี ถึงตอนนั้นคงหาทางแก้ไขอะไรได้ หัวเด็ดตีนขาดนางก็ไม่มีวันยอมรับเด็กสาวผู้นี้มาเป็นลูกสะใภ้

วันฟ้าใหม่เสียบไป แต่แววตาแข็งกระด้างบอกชัดว่าเธอไม่ได้คล้อยตามคำพูดของหญิงสูงวัยเหมือนคนหัวอ่อน แต่สิ่งที่คนอื่นไม่รู้และดูไม่ออกคือในหัวเธอได้คิดแผนการทั้งหมดเอาไว้แล้ว

และมันก็ออกมาในรูปการณีนี้อ...

เธอหวังใช้วิธีลัดด้วยการกระทำต่ำช้าน่ารังเกียจ

นับจากนี้อาทิตย์ก็มั่นใจว่าแม่แต่หน้า...เขาก็จะไม่แลให้เสียลูกตา

ชายหนุ่มกดโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อระบบสัญญาณบลูทูธกับลำโพงภายในห้องโดยสารของรถยนต์คู่ใจ ครู่เดียวคนปลายสายก็กดรับ

น้ำเสียงจ้วเจีย

“ฮัลโหล มีอะไรวะ” กรกฎรับสายอย่างงุนงงเพราะเพิ่งแยกกับเพื่อนไปเมื่อช่วงสามทุ่ม

“ไอ้กฎ ฉันกำลังจะไปหา แกอย่าเพิ่งนอนนะ”

“มีเรื่องอะไรวะ”

“มีสิวะ แกรอฉันเดียว กำลังรีบไป”

“เฮ้ย! เรื่องอะไรสำคัญนักวะ ทำไมแกไม่มาพุงนี้เช้า จากวันชายนานี่แม่งโคตรไกล มีดก็มีดนะโว้ย แล้วแกก็มาไม่ใช่หรอวะ นี่ขับมากับใคร มาคนเดียวหรือใครมาด้วยวะ อาทิตย์”

โครม!

เสียงสนั่นหวั่นไหวดังเข้ามาในโทรศัพท์ กรกฎที่คราแรกยังตื่นไม่เต็มตาถึงกับเบิกตากว้าง เขาสะดุ้งลุกขึ้นนั่งทั้งที่ยังแนบโทรศัพท์ไว้กับหู รอฟังเสียงจากปลายสายอย่างใจจดใจจ่อ

“อาทิตย์ เฮ้ย! เสียงอะไรวะ แกเป็นอะไรหรือเปล่าวะ เฮ้ย! ตอบสิวะ” กรกฎเรียกเพื่อนอยู่ร่วมนาที่ ปลายสายเงียบกริบ ความมืดมนในหัวของเขาสว่างจ้าขึ้นมาทันทีเมื่อพอจะคาดเดาเหตุการณ์บางอย่างได้ “ฉิบหายแล้ว”

ทับทิมมองเด็กสาวซึ่งนั่งตัวสั่นเทาอยู่ที่พื้นด้วยสายตา เด็ดฉันท์ อะไรกันหนอที่หล่อหลอมให้ลูกผู้ลากมากดีมีกิริยาเรียบร้อยอายุได้ถึงเพียงนี้ หากเป็นสาวอายุสี่สิบห้าสามสิบก็ยิ่งเข้าใจว่าหล่อผ่านโลกมามากจึงทำให้ก้ำกั้นกร้านโลก แต่นี่เพิ่งสิบเจ็ด ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลยด้วยซ้ำ กลับมีจริตจะก้านเหมือนผ่านอะไรต่อมิอะไรมาจนเหลวแหลก ที่ผ่านมานางพยายามจะเข้าใจว่าวันฟ้าใหม่มีชะตากรรมที่โหดร้ายน่าสงสาร แต่พฤติกรรมก้าวร้าวกอบปรกับจิตใจที่ฝักใฝ่ในตัวลูกชายของนางจนเกินงามนำมาซึ่งเรื่องราวเลวร้ายในวันนี้ มัน

ก็ทำให้ความสนใจที่มีให้หมดสิ้นลงทันที

“สารภาพมาซะว่าเธอแอบเข้าห้องลูกชายฉัน ไปอ้อยเขาถึงบนเตียง” ทับทิมถามเสียงเย็น ไม่ไว้หน้าผู้เป็นสามี

“คุณทับทิม” ครองประทีปปราม ตั้งแต่รู้จักกันมาจนวันนี้ก็ร่วมสามสิบปี ไม่เคยสักครั้งที่เขาจะได้ยินวาทะร้ายๆ เช่นนี้จากปากผู้เป็นภรรยา

“คุณก็เหมือนกันนะคะ อย่าให้ฉันต้องเหลืออด ถ้าจะบังคับลูกให้แต่งงานกับแม่เนี่ย เราสองคนก็ต้องมามองหน้ากันอีก”

“เราคุยเรื่องนี้กันไปแล้วนะคุณทับทิม หนูแบ่งเขามีอะไรไม่คู่ควรกับอาทิตย์ตรงไหนหรือ ฐานะชาติตระกูลก็ดี หรือคุณทับทิมรังเกียจเพราะเห็นว่าเขาไม่มีพ่อแม่”

“ฉันเหมือนคนที่มองอะไรแค่เปลือกเท่านั้นหรอกคะ หากว่าลูกชายของฉันจะไปคบกับผู้หญิงต่ำต้อยมาเป็นเมีย ไม่มีสมบัติติดกาย แม้แต่บาทเดียวฉันก็เชื่อว่าลูกตาแหลมพอที่เขาจะเห็นอะไรดีๆ ในตัวผู้หญิงคนนั้น แต่แม่เนี่ย นอกจากมรดกร้อยล้านที่ติดตัวมาก็ไม่มีอะไรดีเลยสักอย่าง”

ทับทิมกล่าวต่อหน้าวันฟ้าใหม่โดยไม่ไว้หน้า เพราะอีกฝ่ายก็ประพฤติตัวโดยไม่เห็นหวั่นางมานานแล้วเหมือนกัน

“เลิกคิดซะเถอะคุณทับทิม ถึงอย่างไรอาทิตย์ก็ต้องแต่งงานกับหนูแบ่ง คุณก็รู้ว่าเพราะอะไร”

“รู้ค่ะ ว่าต้องตอบแทนบุญคุณ แต่คนก็ตายไปแล้ว จะยึดติดอะไรกันนักหนา ห่วงคนที่ยังอยู่ก่อนดีไหม”

“คุณป้าจะผิดสัญญาเธอคะ” วันฟ้าใหม่พูดแทรกขึ้นทันควัน น้ำเสียงกระด้างพอฟๆ กับแววตา

จะเรียกว่าไร้มารยาทก็คงน้อยเกินไป ทับทิมตวัดสายตามองเด็กสาวซึ่งมองมาอยู่ก่อนแล้ว แววตาก้าวร้าวนั้นทำให้นางขนลุกขนชัน

“ไม่มีมารยาท ผู้ใหญ่พูดกันก็ยังไม่เคยมีคน
สั่งสอน”

“แล้วคุณป้าล่ะคะ คุณพ่อของแบ่งมีบุญคุณต่อครอบครัวของ
คุณป้า ทำให้ลืมตาอ้าปากได้ มีไรต์วันฉายอันกว้างใหญ่ไพศาลอยู่
ทุกวันนี้ แต่กลับคิดจะลืมนบุญคุณ ออกตัญญูแบบนี้...มีคนสั่งสอนหรือ
เปล่า”

“นี่!” ทับทิมได้ฟังก็แทบจะกระอักเลือด มือไม้สั่นเทา เหล่าคน
รับใช้ที่นั่งรายล้อมอยู่ไม่ไกลหน้าชิดพอกัน

ครองประทีปตกตะลึงไปเหมือนกันที่ได้ยินวาทะเช่นนี้จากปาก
ของเด็กสาวที่เขาเลี้ยงดูเหมือนลูกอีกคน

“หนูแบ่ง อย่าพูดจาแบบนี้ลูก ขอโทษคุณป้าเขาเสีย แล้ว
กลับเข้าห้องไปก่อน”

วันฟ้าใหม่ก็มลงกราบขอโทษแต่โดยดี แต่หางตาก็หันได้เห็นว่า
ปลายเท้านั้นถดถอยไม่รับไหวจากเธอ

ช่างอะไร เธอเองก็เหนื่อยมากเหมือนกันที่ต้องทำอะไรตั้งหลาย
อย่างเพียงเพื่อไม่ต้องไปจากที่นี่ แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะไม่เป็นไปตาม
ความคาดหวัง เหตุใดอาทิตย์จึงไม่มีใจพิศวาสเธอ ถ้าเขาเลวกว่านี้
สักหน่อยเธอก็คงได้ชื่อว่าเป็นเมียของเขาไปแล้ว

“แบ่งขอตัวก่อนนะคะ” เธอเงยหน้าขึ้นผสานสายตากับหญิงสูง
วัย ในดวงตากลมโตแข็งกระด้างระคนท้าทาย

ทับทิมหน้าซีดขาวประหนึ่งถูกผีหลอก เด็กสาวตรงหน้าไม่ต่าง
จากวิญญาณร้ายจากขุนนรก ซึ่ให้อยู่ในบ้านต่อไปก็เชื่อได้เลยว่านาง
ต้องอายุสั้นลงทุกวันเป็นแน่

หญิงวัยห้าสิบปีสุดลมหายใจเข้าลึกพลงมองตามร่างบางที่เดิน
หายเข้าห้องไป ใจกระหวัดคิดถึงบุตรชายที่ผลุนผล่นออกจากบ้านไป
ด้วยความเป็นห่วง เหมือนมีลางสังหรณ์ว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ทำเอาทับทมที่กำลังวิตกหนักสะดุ้งโหยง นางมองตามมะปรางที่วิ่งไปรับโทรศัพท์ด้วยใจเต้นระรัว ก่อนหันมาสบตาสามี ซึ่งมีสีหน้าไม่ต่างกัน

“ว่าไงละมะปราง ใครโทร. มา”

นายหญิงแห่งไร่ตะวันฉายเริ่มใจคอไม่ดี เมื่อเห็นมะปรางวิ่งกลับมาทำหน้าตาตื่นตระหนก

“นายอาทิตย์คะ นายอาทิตย์รุดว่าอยู่ตรงทางเข้าตัวอำเภอปากช่องค่ะ”

เสียงอะอะโกลาหลดังขึ้น วันฟ้าใหม่ไม่ได้สนใจ เธอโยนเสื้อที่กระดุมขาดทุกเม็ดลงตะกร้าก่อนคว้าเสื้อตัวใหม่มาสวม นานเท่าไรแล้วที่เธอรู้สึกตัวเองไร้หัวใจ

นานเท่ากับวันที่พ่อของเธอตาย...

อันที่จริงเธอก็เบื่อโลก ครั้นที่จะอยู่ต่อไปเหมือนกัน แต่เธอก็ใจไม่แข็งพอที่จะฆ่าตัวตายตามไปด้วยเพราะรู้ว่ามันไม่ใช่ทางออก ฉะนั้นเด็กสาวจึงจำต้องอยู่บนโลกอันว่างเปล่านี้ต่อไปแม้ไม่อยากจะอยู่เลยก็ตาม

ในขณะที่เดียวกันก็เรียนรู้ที่จะทำทุกอย่างเพื่อความสุขของตัวเอง เธอทำเพื่อตัวเอง เห็นแต่ตัวเอง รักแต่ตัวเอง เพราะหากไม่รักตัวเองแล้วคงจะไม่มีใครรักเธออีกแล้ว...แม้แต่พ่อที่เคยเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจมาตลอด

ปัง!

เสียงปิ่นหนึ่งนัดที่ดังขึ้นในวันนั้นคือมัจจุราชที่ปลิดชีพบิดาของเธอ วันฟ้าใหม่เปิดประตูเข้ามาพบวินาทีที่บิดาล้มไถพอดีเหมือนต้องคำสาปจากสวรรค์ เธอต้องพบกับความเจ็บปวดจนหัวใจแทบแตก

สลาย

ก่อนหน้านั้นไม่กี่วัน มารดาของเธอหนีตามชายผู้ไปพร้อมกับสมบัติหลายชิ้น บิดาของเธอเสียใจจนไม่เป็นผู้เป็นคน สุดท้ายก็เลือกหนีความเจ็บปวดด้วยการฆ่าตัวตาย

แล้วเธอเล่า...

ลูกสาวที่ธราเทพบอกว่ารักตั้งดวงใจ แต่เขากลับทิ้งเธอไปเพราะผู้หญิงมักง่ายแค่นั้นเดียว ผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแม่ของเธอ

กับพิมลเช่นกันเธอไม่แปลกใจเท่าใดนัก มารดาของเธอเป็นสาวเมืองกรุงผู้ลากมาดีแต่ตกอับ ตลอดชีวิตของวันฟ้าใหม่แทบไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับมารดาเนื่องจากนางจะไม่มีวันยอมปล่อยให้ร่างกายตนทรุดโทรมเพราะเอาแต่เลี้ยงลูก ภาพจำของมารดาที่วันฟ้าใหม่มีจึงเป็นแค่แผ่นหลังของร่างระหงที่ยืนหันซ้ายหันขวาอยู่หน้ากระจก หรือไม่ก็ร่างที่นอนเหยียดยาวอ่านนิตยสารความงามอยู่ในห้องแอร์เย็นฉ่ำ

‘แม่’ ในความทรงจำของเธอจึงไม่เหมือนเพลง “ค่าน้ำนม” หรือเพลงใดเกี่ยวกับพระคุณแม่ที่ได้ยินจากรั้วโรงเรียน แม่ของวันฟ้าใหม่มีไว้ให้เธอเรียกว่า ‘แม่’ เพียงเท่านั้นจริงๆ

แล้วธราเทพทำอย่างไรนะหรือ เขาไม่เคยทำให้ครอบครัวมีปัญหาโดยการหยิบเอาเรื่องนี้มาทะเลาะกับภรรยาเลยสักครั้ง ต่อให้พิมลจะใช้เงินฟุ่มเฟือย ไม่สนใจลูก และบางครั้งก็หายเข้ากรุงเทพฯ เป็นสัปดาห์ ธราเทพก็ไม่เคยโกรธ พ่อของเธอใจอ่อนและใจดีเกินไป เขาเฝ้าแต่บอกตัวเองว่าต้องทำให้พิมลมีความสุข เพราะเชื่อหมดใจว่าพิมลแฮร์รี่เขาจึงเลือกมาลำบากกับเขาในจังหวัดที่ห่างไกลจากความเจริญทั้งที่มีตัวเลือกมากมาย พ่อของเธอเอาแต่พูดทุกวันว่าต้องเข้าใจแม่ หนูต้องเข้าใจแม่

วันฟ้าใหม่เพิ่งมาทราบแก้ไขเมื่อไม่นานมานี้ ที่แม่เลือกพ่อนั้น เพราะพ่อมีเงินมากกว่าคนอื่นเท่านั้นเอง ทันทีที่นางพบผู้ชายที่ร่ำรวย

กว่า แม้จะนานจนลูกอายุสิบห้าปีแล้ว แต่ก็ยังไม่สายเกินไปที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ นางไปทันทีโดยไม่ลังเล แต่นั่นคงเป็นวิบากกรรม เพราะชายผู้ที่พิมลแซ่คิดว่าจะพานางออกจากสวนลำไยในเขตห่างไกลความเจริญคือคนชั่วที่หวังมาปอกลูกเธอนั่นเอง

น่าเศร้าระคนสมเพช สุดท้ายแม็กก็ต้องตายเพราะน้ำมือชายที่คิดว่าดีกว่าพ่อเธอ

วันที่พ่อของเธอหนีความเจ็บปวดด้วยการปลิดชีพตัวเอง เป็นวันเดียวกับวันที่แม่ของเธอถูกฆาตกรรม

มันเป็นฝันร้ายที่เธอไม่มีวันได้ตื่นอีกเลย

“หนูแบ่ง เปิดประตูให้ลุงหน่อยลูก”

น้ำเสียงร่อนรนจูดให้วันฟ้าใหม่รู้สึกตัว เธอปาดน้ำตาที่ซึมอยู่บนขอบตาทิ้ง ก่อนลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูด้วยสีหน้าเรียบเฉย แม้ว่าครองประทีปจะมีสีหน้าตระหนกสักเพียงใด แต่วันฟ้าใหม่ไม่คิดว่าจะมีอะไรน่าตกใจเท่ากับการที่เห็นพ่อฆ่าตัวตายต่อหน้าและรู้ว่าแม่ตายเพราะถูกฆ่าในวันเดียวกันอีกแล้ว

สิ่งที่เห็นหลังบานประตูคือครองประทีปกำลังยืนตัวสั่น ใบหน้าซีดขาว เขาแจ้งข่าวกับเธอก่อนฉุนเฉียวจากไป ไม่นานเธอก็ได้ยินเสียงสตาร์ตรถยนต์

ไม่ว่าวันฟ้าใหม่จะเรียกความรู้สึกที่เกิดขึ้นว่าอย่างไร แต่มันก็รุนแรงมากพอที่จะทำให้เธอไม่สามารถยืนด้วยสองขาของตัวเองได้ เด็กสาวทรุดร่างลงกับพื้น ก่อนน้ำตาที่ไม่เคยรินไหลมาตลอดสองปีจะทะลักออกมา

หัวใจดวงน้อยที่ด้านชาไปกับทุกสิ่งกระตุกอย่างรุนแรง

‘ตาอาทิตยร์คิดว่าอาการสาหัส ลุงจะไปโรงพยาบาล’

วันฟ้าใหม่ไม่ได้นอนเลยทั้งคืน เธอนั่งรอการกลับมาของ
ครองประทีปและคนอื่นๆ ด้วยใจไม่เป็นสุข ไม่กล้าโทร. ถามอาการ
ของอาทิตย์กับใครเพราะรู้ดีว่าคงไม่มีใครเต็มใจรับสายเธอ แม้แต่
ครองประทีปที่เอ็นดูเธอมากที่สุดก็อาจจะไม่ยอมเห็นหน้าเธอด้วยซ้ำ
เธอเป็นต้นเหตุที่ทำให้อาทิตย์ประสบอุบัติเหตุ

เขาจะเป็นอย่างไรบ้าง หากเขาแขนขาด ขาขาด หรือสมอง
พิการไป เธอจะทำเช่นไร

แล้วถ้าหากว่าเขาตาย...

ดวงหน้าของเด็กสาววัยสิบเจ็ดปีซีดเผือด ก่อนหน้านี้อเธอ
จินตนาการว่าตัวเองจะต้องร้าย เธอต้องแข็งแกร่ง ต้องสู้กับทุกสิ่งที่จะ
มาลิดรอนความสุขในชีวิตของเธอ เธอตั้งปณิธานว่าจะไม่มีวันอ่อนแอ
เหมือนพ่อ และจะทำทุกอย่างดังใจปรารถนาโดยไม่สนใจใครหน้าไหน
ทั้งสิ้น

แต่ผลลัพธ์ของการกระทำอันไร้สามัญสำนึกของเธอส่งผลร้าย
มากเกินกว่าที่เธอจะคาดคิด มันไม่คุ้มกันเลยสักนิดเดียว

เพลิง!

แก้วน้ากระแทกกับพื้นไม้จนแตกกระจาย มันเป็นฝีมือของใคร
บางคนที่จงใจโยนมันมาตรงหน้าเธอ วันฟ้าใหม่ช้อนตาจากการมอง
เศษแก้วที่กระจัดกระจายขึ้นมองหน้าผู้กระทำ มะปรางกำลังมองเธอ
ด้วยนัยน์ตาขุ่นคลั้ก ถ้าเป็นยามปกติเธอคงลุกขึ้นไปคว้าแก้วแบบ
เดียวกันมาขว้างกลับไปแล้ว แต่นาทีนี้เธอได้แต่นั่งเฉย ไร้เรี่ยวแรง
ตอบโต้ใดๆ

“นั่งปราง เอ็งทำอะไรของเอ็งหา แค่นี้ยังปวดกระบาลกันไม่พอ
หรือถึงได้ทำให้มีเรื่อง” ทองคำชะโงกหน้าออกมาเห็นเหตุการณ์เข้าจึง
เดินมาเอ็ดชุดใหญ่

“ฉันเหลืออดจริงๆ ป้า อีผู้หญิงใจแตก อยากรจะมีผัวจนตัวลั่น

เพราะมันนั่นแหละที่ทำให้นายอาทิตย์ต้องรดว่า “ไม่รู้ว่ามันส่งผลมาเกิดหรืออะไรถึงได้เลวขนาดนี้”

“มันไม่ใช่การของเอ็งที่จะต้องมาตัดสิน รอให้นายใหญ่กับนายหญิงกลับมาก่อน เชื้อเถอะ...ใครบางคนมันต้องกระเด็นออกจากไร่นะ”

วันฟ้าใหม่เม้มปากแน่นจนเป็นเส้นตรง สิ่งที่ทองคำพูดคือสิ่งที่เธอคิดอยู่เช่นเดียวกัน ครองประทีปคงทนเห็นหน้าเธอต่อไปไม่ได้ หรือถ้าได้ เธอก็ทนกับความรู้สึกผิดไม่ไหวเช่นกัน แต่นั่นแหละ...ถ้าเธอมีที่ไปก็คงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่แรก

อย่างไรก็ช่าง ขอแค่อาทิตย์ปลอดภัย เธอจะยอมรับโทษทัณฑ์ทุกอย่างแม้จะหนักหนาเพียงใดก็ตาม

“ป้า ฉันกลัวจริงๆ นะ เห็นพี่แสบบอกว่ารณนายอาทิตย์พังยับฉุฉืนๆ ไม่น่ารอด” มะปรางน้ำตาร่วง หันไปกอดกับทองคำ

วันฟ้าใหม่ฟังแล้วหัวใจก็พลันหล่นหายจากอก ใบหน้าซีดเซียวยิ่งซีดหนักเข้าไปใหญ่ เธอมองสีหน้าของทองคำและมะปรางก็เห็นถึงประกายความโศกเศร้า...ประหนึ่งว่าอาทิตย์อาจจะไม่รอดเสียแล้ว

เธอทนกับความรู้สึกผิดต่อไปอีกไม่ไหวจึงหันหลังตั้งใจจะเดินกลับเข้าห้อง แต่จังหวะเดียวกันนั้นเสียงรถยนต์ที่คุ้นหูก็แล่นเข้ามาจอดหน้าเรือนไม้

วันฟ้าใหม่กลืนก้อนส่ออันลงไปนอก สะโงกหน้าไปมองก็เห็นนายแสบกำลังถูกลูกจอบเปิดประตูให้เจ้านาย แต่ผู้ที่นั่งข้างคนขับไม่รอเขาเปิดประตูออกมาก่อนแล้วรีบจ้ำอ้าวขึ้นบ้าน

เธอมองจนแน่ใจว่าผู้ที่กลับมามีเพียงครองประทีปคนเดียว ใจที่สั่นไหวด้วยความกลัวก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นไปอีก ทับทิมไม่กลับมาด้วยก็แสดงว่าอาการของอาทิตย์ยังน่าเป็นห่วง

“คุณลุงคะ” เธอรีบเดินไปดักหน้าชายสูงวัยไว้ เมื่อเห็นว่าเขา

ตั้งท่าจะเดินเลี้ยวเข้าบ้านไปอย่างเร่งรีบ “พี่อาทิตย์เป็นยังไงบ้างคะ”

เป็นดังคาด ครองประทีปไม่แม้แต่จะมองหน้าเธอ

“ยังไม่พ้นชีวิตอันตราย ร่างกายภายนอกไม่มีบาดแผล แต่กระดูกหักหลายท่อน ซี่โครงหักทิ่มปอด สมองได้รับความกระทบกระเทือน คงต้องรอให้ฟื้นก่อนถึงจะแน่ใจได้ว่ามีผลต่อความทรงจำหรือไม่ ถ้าหากเขาฟื้นนะ”

วันฟ้าใหม่อดทนกักเก็บน้ำตาไม่ได้อีกต่อไป เธอร้องไห้ออกมาอย่างคนหัวใจสลาย

“คุณลุงคะ แบ่งขอโทษ” เธอพนมมือไหว้ผู้ที่เธอเรียกว่าลุงทั้งน้ำตา “เพราะแบ่งคนเดียว แบ่งทำให้พี่อาทิตย์ต้องเป็นแบบนี้”

“จะเป็นความผิดหนูไปได้อย่างไร อาทิตย์มันยอมรับความผิดตัวเองไม่ได้แล้วขับรถหนีออกไปเอง กรรมของมันแล้ว” เสียงห่มเอ่ยแผ่วเบาบ่งบอกว่าคนพูดอดโรยมากเพียงใด ลูกชายเพียงคนเดียวได้รับบาดเจ็บเพียงนี้ คนเป็นพ่อจะไม่รู้สึกอะไรเลยได้อย่างไร

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แบ่งเอง แบ่งเป็นคนเข้าห้องพี่อาทิตย์เองคะ พี่อาทิตย์ไม่ได้ทำอะไรแบ่ง แบ่งสร้างเรื่องขึ้นมาทั้งหมดเอง”

คำสารภาพของวันฟ้าใหม่ไม่ได้ทำให้ครองประทีปตกใจแม้แต่นิด ทว่ามันกลับกลายเป็นความเย็นชาที่เคลือบหัวใจชายสูงวัยไว้อย่างรวดเร็ว ลึกๆ แล้วเขามั่นใจว่าลูกชายของเขาเป็นสุภาพบุรุษ เป็นลูกผู้ชายที่ไม่มีทางขมเหงผู้หญิงที่ไม่เต็มใจ ต่อให้ขาดสติเพียงใดก็ตาม และถึงแม้จะทำจริงๆ เพราะขาดสติจากการดื่ม แต่เมื่อได้สติแล้วเขาเชื่อว่าลูกชายจะกล้ารับผลของการกระทำของตัวเองเสมอ ทว่าที่เขาต้องพูดเข้าข้างวันฟ้าใหม่นั้นก็ด้วยเหตุผลสองประการ

ประการแรกคือความสงสารในชะตากรรมของวันฟ้าใหม่ สิ่งที่ต้องเจอพบเจอในวัยแค่สิบห้าปีนั้นเลวร้ายอย่างที่คงไม่มีใครรับได้ง่ายๆ เขาจึงอยากทำทุกอย่างเพื่อให้เธอยิ้มได้อีกครั้ง แล้วเขาก็

พบว่าลูกชายของตนนั่นเองคือรอยยิ้มของเด็กสาว

ประการที่สอง...ไม่ว่าอย่างไรอาทิตยก็ต้องแต่งงานกับวันฟ้าใหม่
หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะเป็นคำขอสุดท้ายของผู้มีพระคุณ ครองประทีป
จึงยอมหลับหูลับตาเชื่อในสิ่งที่เด็กสาวกู้ขึ้นมาเพื่อให้การแต่งงานเกิด
ขึ้น แต่เขาลืมนึกถึงความรู้สึกของอาทิตยไป คนที่ถูกบังคับให้แต่งงาน
กับผู้หญิงที่ไม่ได้รักคงไม่ต่างจากถูกผลักให้ลงขุมนรก

คิดมาถึงตรงนี้ คงไม่ใช่แค่วันฟ้าใหม่เสียแล้วที่เป็นฝ่ายผิด

ครองประทีปเอื้อมมือไปแตะไหล่บอบบางของเด็กสาว แหวดตา
เอื่ออาทร

“ไม่ต้องร้องไห้ ลุงเองก็ผิด ผิดกว่าหนูหลายเท่านี้” เขาตอบว่า
ที่สั้นเพราะแรงสะอื้นเบาๆ “ไปเถอะ ไปพักผ่อนเสีย ลุงจะเอาของไป
ให้ป่าทึบที่โรงพยาบาล คงต้องอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน”

“คุณลุงให้แบ่งไปเผ่าพี่อาทิตยแทนนะคะ คุณป้าจะได้กลับมา
พักผ่อน”

“อย่าเลย ถ้าหนูอยากจะช่วย ก็ช่วยอย่าไปเยี่ยมอาทิตยมันเลย”

ครั้งแรกที่ครองประทีปพูดออกไปโดยไม่รักษาน้ำใจอีกฝ่าย แต่
วันฟ้าใหม่ดูออกว่าอีกฝ่ายนั้นลำบากใจไม่น้อย

“ญาติๆ ของคุณลุงคงจะไม่พอใจ เขารู้ไหมัยคะว่าเกิดอะไรขึ้น”
วันฟ้าใหม่เป็นเด็ก ม. ปลาย ที่ค่อนข้างฉลาดเกินวัย เรื่องบางเรื่องที่
เด็กทั่วไปคาดไม่ถึง เธอมักจะคาดเดาไปก่อนได้ถูกเสมอ

หนนี้ก็เช่นกัน...

ครองประทีปไม่ตอบ นั่นแหละ...คือคำตอบ

1

ชีวิตใหม่

“ต๋มใส่น้ำ ใส่น้ำให้เต็มต๋ม ต๋มใส่น้ำ ใส่น้ำให้เต็มต๋ม แล้ว
เราก็ชื่นใจ แล้วเราก็ชื่นใจ ต๋มตะลุ่มต๋มโป๊ะ...”

เสียงเพลงสันทนการดังไปทั่วบริเวณลานอเนกประสงค์อันเป็น
สถานที่รับรองของนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ ทั้งรุ่นพี่ซีเนียร์และเหล่า
เฟรชชีต่างพากันร้องร่าอย่างสนุกสนาน

แต่วันฟ้าใหม่นั่งมองภาพความครื้นเครงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์
ถอนใจไม่รู้วันที่ละก็ครั้ง คอยนับเวลาให้หมดไป ไม่ว่าตอนนี้หรือตอน
ไหนหญิงสาวก็ไม่มีกำลังใจจะรื่นเร่กับอะไรทั้งนั้น

อาทิตย์พลอดภัยแล้ว แม้ร่างกายเขาบาดเจ็บ แต่ไม่ได้พิกล
พิการอย่างที่เธอกังวลในตอนแรก กระนั้นเขาก็ต้องรักษาตัวอยู่นาน
นับเดือนเพราะกระดูกหักหลายส่วนและมีบาดแผลซ้ำใน แนนอนเธอ
ไม่ได้รับอนุญาตให้เยี่ยมไม่ว่ากรณีใดๆ ซ้ำพอบหมอนุญาตให้ออกจาก
โรงพยาบาลได้ ทับทิมก็พากลับไปอยู่ที่บ้านแม่ที่กรุงเทพฯ ด้วยเหตุผล
ที่ไม่ต้องถามก็รู้ว่าเพราะอะไร ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่ได้พบหน้าเขาอีกเลย
นับจากคืนที่เธอถอดเสื้อผ้าไปอยู่บนเตียงเขา

“ก็สมควรแล้วที่เขาเกลียด”

“ว่าอะไรนะ”

เสียงใครบางคนดังขึ้นใกล้หู ทำให้วันฟ้าใหม่ต้องหยุดคิดเรื่องของตัวเองแล้วกลับมาสู่โลกปัจจุบัน เจ้าของใบหน้ากลมแป้นกับดวงตาเรียวเล็กอย่างคนเชื้อสายจีนกำลังมองเธอด้วยความสงสัยใคร่รู้

“เปล่า ฉันพูดไปเรื่อยเปื่อย” วันฟ้าใหม่กระซิบกลับไป ตายังมองไปด้านหน้าซึ่งขณะนี้ทีมสันถนาการแยกย้ายกันเข้าหลังฉากไปแล้ว กลายเป็นกลุ่ม ‘พีวัก’ ยืนเรียงรายทำหน้ามึนงง

“นี่ ฉันชื่อขุนนะ เธอพักหอนไหม ถ้าไม่ เรามาจับคู่เป็นบัดดี้กันเถอะ พวกหอนจับคู่กันเองหมดแล้ว”

วันฟ้าใหม่ไม่ตอบ แต่มองอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างประหม่น เธอเพียงแค่มองไม่แน่ใจว่าจะเป็นเพื่อนกับใครได้ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าการใช้สายตาเช่นนี้ทำให้คนที่อยากจะเป็นมิตรกับเธอต่างพากันหายหน้าไปหมด

...แต่คงไม่ใช่กับหญิงสาวร่างอ้วนกลมสมชื่อคนนี้

“เธอละ ชื่ออะไร”

“ฉันชื่อถุงแป้ง”

“ชื่อถุงแป้งตั้งแต่เกิด หรือเพิ่งมาเติม ‘ถุง’ ตอนโตละ”

วันฟ้าใหม่ทำหน้านิ่ง จูนงกับคำถาม เหตุใดเธอจะต้องมาเติม ‘ถุง’ ลงไปในชื่อตอนโตด้วยเล่า แต่พอได้คิดดูหญิงสาวก็พอเข้าใจสิ่งที่ยกฝ่ายต้องการจะสื่อ “เรียกฉันว่าแป้งเฉยๆ ก็ได้”

พอบอกเช่นนั้นอีกฝ่ายก็ยิ้มแป้นจนดวงตาทะลุมยิ่งขึ้นอีก วันฟ้าใหม่อดคิดไม่ได้ว่าเจ้าหล่อนสามารถมองผ่านช่องเล็กๆ ระหว่างเปลือกตานั้นได้อย่างไร มันแทบจะปิดอยู่แล้ว ทว่าวินาทีต่อมาความสนใจในตัวเพื่อนใหม่ก็หมดไป เสียงเข็มติดคุदनของวากเกอร์ดังจนทำให้นิสัยใหม่พากันนั่งเจี๊ยบกริบ วันฟ้าใหม่เผลอลกอกตาเป็นครั้งวงกลมเมื่อเห็นหน้าเพื่อนร่วมชั้นปีสี่ดลง และบางคนทำเหมือนจะร้องให้ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังร้องเพลงสนุกสนานขนาดนั้น หรือเป็นแค่เธอ

ที่ไม่ได้รู้สึกยินดียินดีกับการเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย

ไม่ใช่หรอก!

ไม่ใช่แค่เรื่องนี้

เพราะเธอแทบไม่มีความรู้สึกอื่นใดนอกจากความซึมเศร้ามานานแล้ว

“คิดถึงพ่อแม่เธอ เห็นทำหน้าที่เหมือนถูกใครบังคับมา”

ปณศรตามเมื่อพยายามเดินให้ทันเพื่อนใหม่ หลังจากการรับน้องเสร็จสิ้นลงในช่วงค่ำ นิสิตคณะเกษตรศาสตร์ต่างแยกย้ายกันกลับที่พักซึ่งส่วนมากจะอยู่หอในในช่วงปีแรก รุ่นพี่ต่างจับกลุ่มกันเดินไปส่งรุ่นน้องเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

เว้นแต่วันฟ้าใหม่กับปณศร...

วันฟ้าใหม่หันไปมองร่างอวบอ้วนของเพื่อนใหม่ที่พยายามเดินลัดเลาะทางแคบๆ ซึ่งเต็มไปด้วยรถจักรยานยนต์เพื่อมาให้ถึงตัวเธอ

“เปล่า”

“เธอ แล้วทำไมถึงเครียดขนาดนั้นล่ะ”

“นี่หน้าปกติ”

“เธอ” ปณศรขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความแปลกใจในหน้าที่เพื่อนบอกว่าปกติ ถ้าหน้าแบบนี้ปกติ แล้วถ้าเวลาเศร้าสีหน้าจะเป็นแบบไหนกันหนอ “เธอไม่ได้พักหอนะ แสดงว่าบ้านอยู่ใกล้ ม. ไซ่มะ อยู่แถวไหนล่ะ เพื่อนั่งรถกลับพร้อมกัน”

วันฟ้าใหม่ไม่ได้ตอบ แต่หยิบรีโมตมากดปลดสัญญาณล็อกรถไฟจากโพล์สวาเกนสีฟ้าอ่อนกะพริบสองหนพร้อมดังตื๊ดๆ เป็นคำตอบว่าวันฟ้าใหม่คงไม่ต้องนั่งรถกลับพร้อมปณศร

ปณศรอำปากค้างไปหลายวินาที ก่อนเดินเข้ามาใกล้รถคันดังกล่าวแล้วทำตาลูกวาว

“โอ้โฮ รถเธอเหวอ สวยมากเลยอะ” แววดาขึ้นชมปรากฏบนใบหน้ากลมแป้นได้ไม่นานมันก็ค่อยๆ จางหายไป แบบนี้วันฟ้าใหม่คงไม่อยากเป็นเพื่อนกับตนแน่ๆ “งั้นฉันกลับก่อนนะ ไว้วันพรุ่งนี้เจอกันในคลาสเรียน”

วันฟ้าใหม่เห็นสีหน้าที่สลดแบบนั้นก็แปลกใจ แต่ไม่กล้าถามนานมากแล้วที่เธอไม่ได้สนใจความเป็นไปของคนอื่น อย่างน้อยก็สามปีมานี้ การจะถามไถ่อะไรใครจึงเหมือนเป็นคำพูดที่เธอพูดไม่เป็น

ปณศรหันหลังเดินจากไป วันฟ้าใหม่ก้มหน้ามองมือถือที่ถือริบตหัวใจดวงน้อยกลับมารู้สึกโดดเดี่ยวอีกครั้ง ทำอย่างไรหนอ ความอ้างว้างในหัวใจของเธอจึงจะหมดไปจากชีวิตเสียที

คงไม่มีวัน ตราบใดที่เธอยังจมอยู่กับความทุกข์ไม่เลิกรา

“ขุน!” หญิงสาวร้องเรียก ปณศรหันกลับมามองเธอด้วยสีหน้างุนงง ก่อนรอยยิ้มจะคลี่ออกมาเมื่อวันฟ้าใหม่พูดต่อจนจบ “ติตรถฉันไปข้างนอกเถอะ กว่าจะเดินไปถึงหน้ามหาวิทยาลัยก็มีคนมากกว่านี้”

“เธอดูเป็นลูกคุณหนูเสียจนฉันสงสัยว่าทำไมถึงได้เลือกมาเรียนคณะเกษตร” ปณศรถามหลังจากรถเคลื่อนตัวออกมาจากลานจอด เธอมองเลี้ยวหน้าหวานก็ยังรู้สึกວ່າวันฟ้าใหม่คือลูกคนรวยที่วันๆ คงแทบไม่ได้โดนแดด ผิวถึงได้ขาวกระจ่างใสไปทั้งตัว และถึงไม่ดูที่ผิวพรรณ โพล้คั่นนี้ก็คงไม่ใช่รถที่คนทั่วไปจะซื้อให้ลูกขับได้ง่ายๆ เพราะสนนราคาของมันสามล้านอับ

“ฉันต้องกลับไปทำสวนกล้วยไม้ให้คุณลุงนะ” วันฟ้าใหม่บอกความจริง แต่ไม่ได้อธิบายทั้งหมด

“อ้อ! ที่แท้ก็เป็นเจ้าของกิจการ”

คราวนี้วันฟ้าใหม่ไม่ได้พูดอะไรต่อ เธอเพียงสังเกตตัวเองว่านับจากวันที่เกิดเรื่องร้ายกับชีวิต ประสิทธิภาพในการเข้าสู่สังคมของเธอต่ำ

ลงมากจนแทบจะติดลบ เวลานี้เธอไม่มีคำพูดใดจะมากล่าวกับปณศ
อยู่ๆ ก็คิดไม่ออกกราวกับคนที่เพิ่งหัดพูด เหมือนกับว่าเธอตายจากโลก
อันสดใสแล้วเกิดใหม่เป็นอีกคนในโลกสีเทาอึมครึม เหมือนตัวเองเป็น
คนละคน

“เฮ้ย! นันมันโพนี่นี่ เดินอยู่นั่น”

คนที่กำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อยชะงัก ก่อนมองตามนิ้ววบอ้วน
ของเพื่อน

‘โพนี่’ หรือ...โพนี่จะมาเดินอยู่ข้างถนนได้อย่างไร

ความสงสัยได้รับความกระจ่างเมื่อเพื่อนใหม่ของเธอกดกระจก
ลงทักทายชายรูปร่างอ้วนแฉ้นที่กำลังเดินอยู่ริมถนน วันฟ้าใหม่จำได้
ว่าเพื่อนร่วมชั้นปีคนนี้ออกไปเดินตอนสิ้นทนาการเสียจนคนชอบบอก
ชอบใจกันยกใหญ่ ท่าทางกระตุงกระตุงบ่งบอกถึงรสนิยมทางเพศ
อย่างไม่ต้องสงสัย

วันฟ้าใหม่ชะลอรถโดยอัตโนมัติ โชคดีที่เวลาใกล้สองทุ่มแบบนี้
ถนนสายนี้ในมหาวิทยาลัยไม่มีรถใครนอกจากเธอ

“เดินไปเหรือโพนี่ เธอพักอยู่หอในไม่ใช่หรือไง”

ปณศผู้รั้นยาคือดีเป็นที่หนึ่งเอ่ยถามออกไป ใบหน้ากลมยิ้ม
แป้นแล่นจนตาหยี แต่พอโพนี่หรือชื่อจริงๆ ว่าโกคินหันมามอง ทั้ง
ปณศและวันฟ้าใหม่ก็ถึงกับทำหน้าไม่ถูก รอยยิ้มของปณศหายไป
อย่างรวดเร็ว เพราะใบหน้าของโกคินและไปด้วยความน้ำตา

“เฮ้ย! เธอเป็นอะไร ร้องให้ทำไม”

“ฮึกๆ เธอ แม่ฉันตายแล้ว”

“หา!”

วันฟ้าใหม่ นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถไฟล์กสวาเกน ในสมอง
คิดอะไรวุ่นไปหมด กำลังไตร่ตรองว่าตัวเองทำอะไรอยู่ และคำตอบ

ที่ได้คือเธอกำลังขับรถพาโกคินมุ่งหน้ากลับบ้านที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ไม่ยากเชื่อว่าเธอจะทำอะไรแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึงสัปดาห์ ซ้ำยังไม่เคยคุยกันเลยสักคำ

บดินทร์รีบโทร. บอกที่บ้านว่าคืนนี้ไม่กลับเพราะต้องไปงานศพแม่ของเพื่อน ปลายสายบ่นกลับมาเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ห้ามเสียทีเดียว วันฟ้าใหม่แปลกใจเล็กน้อยที่บดินทร์ขอผู้ปกครองไปนอนค้างที่อื่นได้ง่ายๆ เพราะหากเป็นบ้านเธอ ถ้าพ่อยังมีชีวิตอยู่ เลิกคิดไปได้เลยว่าจะได้ไปนอนที่อื่น

คิดมาถึงตรงนี้หัวใจดวงน้อยก็วูบไหว ด้วยระลึกได้ว่าเธอไม่ต้องขออนุญาตใครอีกไม่ว่าจะไปนอนที่ไหน เมื่อไรก็ตาม

“ฮึกๆ”

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นจากเบาะหลังดึงความคิดของวันฟ้าใหม่กลับมา โกคินร้องไห้ไม่หยุดตั้งแต่ขึ้นรถมาจนขณะนี้ เธอเข้าใจความเจ็บปวดนั้นดี การสูญเสียบุพการีเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิต เพราะไม่ว่าพ่อหรือแม่เราก็ไม่สามารถหาใครมาแทนได้ ยิ่งถ้าจากไปตอนที่ยังไม่ถึงวัยอันควร ความเจ็บปวดของคนที่อยู่ข้างๆ ยิ่งมากเป็นทวีคูณ

โกคินบอกทางจนรถมาจอดในลานวัดแห่งหนึ่งในเวลาเกือบห้าทุ่ม ทั้งวัดเงียบสงัด มีเพียงแสงไฟที่เปิดสว่างอยู่ในศาลาสวดศพ

ร่างอ่อนแอ่นเดินเหมือนคนหมดเรี่ยวแรงไปยังหน้าโลงศพ น้ำตาที่ยังไม่ทันเหือดหายทะลักออกมาอีกครั้ง วันฟ้าใหม่หันไปสบตากับบดินทร์ เพื่อนสาวเริ่มตาแดงเหมือนจะร้องไห้ตาม ทั้งสองคนไม่มีใครพูดอะไร ต่างพากันเดินไปหยิบธูปมาจุดแล้วกราบเคารพศพ

“คิน”

เสียงเรียกอันรอยแรงดังมาจากด้านหน้าศาลา ชายร่างผอมบางผิวกร้านแดดเดินช้าๆ เข้ามาใกล้กลุ่มพวกเธอ วันฟ้าใหม่เห็นใบหน้า

ชีวิตเขยวั้นแล้วทราบในทันทีว่าเป็นบิดาของโกคินเพราะโครงหน้าถอดกันมาอย่างชัดเจน

“พ่อ หนูขอโทษที่ไม่ได้อยู่ช่วยดูแลแม่” โกคินลุกขึ้นโผล่เข้าไปหาพ่อ

สองพ่อลูกต่างน้ำตารินกันทั้งคู่

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ถึงยังไงแม่เ็งก็ต้องไปอยู่ดี โรคที่แม่เป็นมันรักษาไม่ได้ เ็งมีหน้าที่ที่ต้องทำหน้าที่ของตัวเองก่อน”

“ถ้าหนูไม่เรียน แม่อาจจะจะมีเงินรักษาตัวเอง หนูอาจจะไปทำงานหาเงินมาช่วยแม่ได้ แต่เพราะบ้านเราเอาเงินเก็บมาจ่ายค่าเทอมให้หนู แม่ถึงไม่ได้รักษา”

“มันไม่พอหรอกลูก เงินเก็บบ้านเรามีไม่กี่หมื่น โรคเ็งต้องใช้จ่ายเงินหลายแสน แม่ทำถูกแล้วที่ให้เอาเงินก้อนนั้นมาส่งเ็งเรียน”

วันฟ้าใหม่ก็มองหน้ามองนิ้วเรียวขาวจัดของตนแล้วปฏิเสธไม่ได้เลยว่าสะท้อนใจมากเพียงใด ไม่ใช่แค่เธอที่ต้องพบกับเรื่องเจ็บปวดทุกคนต่างก็มีความเจ็บปวดเป็นของตัวเองทั้งนั้น และดูเหมือนว่าเธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าชะตาชีวิตตนกับโกคิน ใครน่าเห็นใจมากกว่ากัน

วันฟ้าใหม่อยู่ร่วมพิธีจนถึงวันฉาปนกิจ งานศพแม่ของ
โกคินนั้นจัดอย่างเรียบง่ายตามประสาชาวบ้าน จำได้ว่างานศพของพ่อเธอ ครองประทีปเป็นเจ้าภาพจัดการทุกอย่างให้ทั้งหมด ตั้งศพไว้เจ็ดวันและทุกวันก็เต็มไปด้วยแขกเหรื่อล้นศาลา บ่งบอกว่าร่ำราเทพเป็นที่รักของใครๆ ด้วยตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นคนชอบช่วยเหลือผู้อื่นไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่พ่อเธอก็เต็มใจช่วยจนเป็นที่นับหน้าถือตา

เธอไม่ทราบเรื่องราวของมารดาโกคินมาก่อน เพราะนับระยะเวลาที่ได้อยู่กับเพื่อนครั้งแรกจนถึงวันนี้ก็เพิ่งเป็นวันที่สาม แต่เท่าที่เห็นก็รู้ได้ว่าโกคินนั้นเกิดมาในครอบครัวที่ค่อนข้างยากจน การจัดงาน

ก็ดูอึดอัดไปเสียหมด วันฟ้าใหม่จึงควักธนบัตรใส่ซองจนหมดกระเป๋า เพื่อให้โกคินจัดพิธีให้มารดาอย่างสมเกียรติมากที่สุด

“ฉันไม่รู้จะตอบแทนพวกเธอยังไงเลยจริงๆ เราไม่ได้เป็นเพื่อนกันแท้ๆ แต่พวกเธอสองคนก็น้ำใจกับฉันมาก” โกคินบอกวันฟ้าใหม่ และปณศร โบหน้าเขามีสีเลือดขึ้นเล็กน้อยหลังจากพิธีฌาปนกิจผ่านพ้นไป

“ไม่ต้องคิดมากหรอกน่า เธอน่ารัก ใครๆ ก็ชอบเธอกันทั้งนั้น เราอยากเห็นเธอกลับไปมีความสุขเหมือนตอนสันทนการงานรับน้องอะ แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ เราสามคนก็มาเป็นเพื่อนกันซะเลยสิ ยังไงเราก็ต้องอยู่ด้วยกันไปอีกตั้งสี่ปี” ปณศรเสนอ แต่เหมือนนี่อะไรได้จึงหันไปมองวันฟ้าใหม่ด้วยสายตาละห้อย “เธอไม่ต้องฝืนใจหรอกนะ ฉันรู้ว่าเธอก็อยากจะคบกับคนในระดับเดียวกัน”

“คนในระดับเดียวกัน? ยังไง” วันฟ้าใหม่ทำหน้างม ไม่เข้าใจที่ปณศรพูด

“ก็เธอรายขนาดนี้ คงไม่อยากจะเป็นเพื่อนกับพวกเรา”

สีหน้าและแววตาใสซื่อของปณศรกับโกคินทำให้วันฟ้าใหม่เกือบหลุดหัวเราะ ความคิดของปณศรเหมือนหลุดมาจากละครหลังข่าวสักเรื่อง ในขณะที่ชายใจหญิงอย่างโกคินก็ดูน่าสงสารแก่น่าขบขันไม่ต่างจากชีวิตเธอ

“ถึงไม่อยากจะคบก็คงเปลี่ยนใจไม่ได้แล้วละ เพราะว่าเราโดดเรียนมาด้วยกันตั้งสามวันแล้ว คนอื่นเขาคงมีกลุ่มกันหมดแล้วละ ฉันจะยอมเป็นเพื่อนกับคนน่าสงสารอย่างพวกเธอก็ได้”

“นี่” ปณศรทำเอวทำหน้าที่เหมือนจะเอาเรื่อง

วันฟ้าใหม่หน้าเสียไปเล็กน้อยเมื่อคิดว่าคำพูดของตัวเองอาจจะทำให้คนฟังไม่พอใจ ทว่าคำพูดต่อมาของปณศรก็ทำให้เธอยิ้มได้

“คิดว่าเธอพูดแบบนี้แล้วฉันสองคนจะรู้สึกอะไรหรือไง แล้วฉัน

สองคนก็จำได้ทุกคำนะว่าเมื่อกี้เธอพูดว่าอะไร ห้ามผิดคำพูด”

วันฟ้าใหม่ยิ้มกว้างขึ้น นี่อาจถือว่าเป็นรอยยิ้มแรกในรอบสามปีของเธอเลยก็ได้ที่สามารถยิ้มได้กว้างขนาดนี้ หัวใจที่ด้านชาไร้ความรู้สึกกลับมาชุ่มชื้นอีกครั้งด้วยคำว่ามิตรภาพ แม้จะเพิ่งเกิดในระยะเวลานั้นๆ แต่วันนี้วันฟ้าใหม่ก็ได้เรียนรู้ว่าความปรารถนาดีด้วยใจบริสุทธิ์อาจเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่จำกัดว่าอยู่ในสถานะใด นับจากนี้เธอจะไม่ใช้เหตุผลที่ตนไม่มีพ่อแม่มาเป็นข้ออ้างในการทำอะไรตามใจตนเองอีก

บนโลกนี้ไม่ได้มีแค่เธอที่เจอกับความทุกข์

วันฟ้าใหม่พาร่างอันอดโรยเพราะไม่ได้นอนมาทั้งคืนออกมาจากตึกคณะเกษตรศาสตร์ในช่วงเที่ยงของวัน กวาดสายตาสงสารกับโกคินก็เห็นเพื่อนโบกมือโบกไม้อยู่ที่โต๊ะไม้ไม่ไกลออกไป เธอลากเท้าไปหาบุคคลทั้งสองเหมือนคนที่วิญญาณกำลังจะออกจากร่าง

“ผ่านไหม” บัณศที่พัฒนารูปร่างจากอวระยะสุดท้ายกลายเป็นอ้วนถามขึ้นขณะที่มือยังถือแก้วกาแฟสด

“เดี๋ยวนะ ทำหน้าแบบนี้ อย่าบอกนะว่าอาจารย์ชุดาติไม่ให้แก่ผ่าน หีย...แบบนี้จับเข้าไปอีกเทอมหรือเปลว่ะ”

โกคินถามขึ้น สีนํ้าวิตก ตอนนี้เขากลายเป็นเกย์หนุ่มตัวท้อปของคณะไปแล้ว ด้วยเครื่องหน้าที่สะอาดสะอ้านและความสามารถด้านกิจกรรม ที่สำคัญปีการศึกษาที่ผ่านมาเขายังได้รับตำแหน่งนายกสโมสรนิสิตอีกด้วย

“อ๊ย! ตาย” บัณศร้องขึ้นอีก “จับเข้าไปอีกเทอม รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น”

“แกนั่นแหละ ชวนมันตะลอนจนมันไม่สนใจทำโปรเจกต์ พวกกันไปหาของกินถึงนครศรีธรรมราช อีกวันไปฟาดที่เชียงใหม่ แล้วมันจะ

เอาเวลาไหนมาใส่ใจเรื่องเรียน เห็นไหมว่าเพื่อนต้องเดือดร้อนเพราะ
แก” โภคินจึมนิ้วไปที่กลางหน้าผากของเพื่อน ออกแรงผลักจนหน้า
กลมๆ หนายเจ็บ “แล้วดูซิ กินเข้าไป ไอ้ของที่ทำให้อ้วนเนี่ย ตัวจะกลิ้ง
ได้อยู่แล้ว”

“อะไร ฉันชวนมันไป แต่วิจัยฉันก็ผ่านป่ะวะ แกนั่นแหละ มัว
แต่เอาเวลาไปทำกิจกรรมหาเสียงเรียกยอดโลก เคยคิดที่จะมาช่วย
เพื่อนเก็บข้อมูลประมวลผลบ้างมั๊ย ไม่เคย ไม่นับที่เอาเวลาไปอ่อย
หนุ่มคนโน้นคนนี่นะ”

“นั่งชุน”

“พอได้หรือยัง” วันฟ้าใหม่ยกมือขึ้นห้ามทัพ หลับตาลงอย่าง
ต้องการสะกดกลั่นสติอารมณ์ “ถามคำถามมานี้ คิดจะเอาคำตอบบ้าง
ไหม ถามเองตอบเอง วิวยวายเอง เป็นโรคประสาทหลอนหรือไงอะ”

นั่นแหละ ปั่นครกกับโภคินถึงจะสงบศึกกันได้

วันฟ้าใหม่นั่งลงบนเก้าอี้ ยื่นหน้าไปหาเพื่อนที่อยู่ตรงข้าม มอง
ทั้งสองคนสลับไปมามาก่อนจะเผยรอยยิ้มกระจ่าง

“งานวิจัยของฉัน...ผ่าน...แล้ว...ไว้ย!”

“กรี๊ด!” เสียงกรี๊ดร้องด้วยความยินดีดังขึ้นจนคนโต๊ะอื่นๆ หัน
มามอง

โภคินหันไปสบตาแล้วขยิบตาให้คนพวกนั้นตามสไตลส์คนที่ชอบ
เป็นจุดสนใจ ก่อนจะหันกลับมาคุยกับเพื่อนอีกครั้ง

“ดีใจด้วย วันนี้เราต้องไปฉลองกันนะ นี่เท่ากับว่าอีกไม่เกินหนึ่ง
เดือนพวกเราก็จะกลายเป็นบัณฑิตกันแล้ว สิ้นสุดกันที่ ชีวิตนิสิต ฉัน
จะได้มีเงินไปให้พ่อสร้างบ้านใหม่สักที”

“ใช่ ต่อไปฉันจะหางานทำ พอได้เงินเดือนมาก็จะไปตระเวนกิน
ของอร่อยๆ ทั่วประเทศไทย แล้วพอโบนส์ปลายปีออก ฉันจะซื้อตัวไป
ญี่ปุ่น กินปลาหมึกฮอกไกโดให้หมดเกาะไปเลย”

“เดี๋ยว นี่กินหรือสูบยะ” โภคินมองอย่างอึ้งๆ ความคิดของ บัณสรก็วนอยู่แต่กับเรื่องกินไม่เลิกรา ก่อนหันไปสะดุดกับสีหน้าหมอง ลงของวันฟ้าใหม่ ทั้งที่เมื่อครู่ออกจะบานเป็นจันทราเต็ม “ไอ้แบ่ง เป็นอะไรของแก ไม่ดีใจหรือไงที่งานวิจัยแกผ่านเรียบร้อยแล้ว”

“ฉันก็ดีใจอยู่นะ แต่ว่า...ฉันคงคิดถึงพวกแกมากๆ เลย”

“โอ๊ย! ฉันสองคนไปหาแกได้ตลอดอยู่แล้ว ไร่วันฉายไม่ได้ ไกลสักหน่อย นั่งรถสองชั่วโมงก็ถึงแล้ว ดีจะตาย ฉันจะได้ใช้สิทธิ์เพื่อน สนิทขอส่วนลดบ้าง”

ยิ่งโภคินพูดวันฟ้าใหม่ก็ยิ่งเศร้าลงไปอีก อยู่มหาวิทยาลัยใน กรุงเทพฯ มาสี่ปี เธอไม่เคยกลับไร่วันฉายอีกเลยเพราะไม่กล้ากลับไปสู่หน้าใคร เรื่องราววันที่อาทิตย์ประสบอุบัติเหตุยังเป็นแผลในใจเธอ แม้จะรู้ว่าอาทิตย์หายเป็นปกตินานแล้ว แต่ก่อนหน้านั้นเขาก็ต้องรักษา ตัวเป็นระยะเวลมาถึงแปดเดือน ใจจริงเธออยากหนีความรู้สึกผิดไป ตลอดชีวิตโดยไม่กลับไปเหยียบที่นั่นอีก แต่ติดตรงที่เธอสัญญากับ ครอบครัวไว้ และเขาก็ยังย้ำถึงสัญญาข้อนี้อยู่ทุกครั้งที่โทร. มาถามความเป็นไป

‘แบ่งจะไปจากที่นี่คะคุณลุง’ เด็กสาวร้องไห้หน้าตานองหน้า เมื่อ ทราบข่าวว่าอาทิตย์ไม่ยอมกลับมารักษาดัวที่บ้าน สาเหตุนั้นใครๆ ก็ ต่างรู้ว่าเขาไม่ต้องการเห็นหน้าเธออีก ไม่ใช่แค่เพียงอาทิตย์ ทั้งทับทิม ป้าทองคำ ลุงสมร มะปราง และใครต่อใครในไร่วันฉายต่างมองเธอ อย่างเกลียดชัง

ทุกคนไม่ต้องการให้เธออยู่!

‘หนูจะไปก็ได้ แต่ไม่ได้ให้ไปตลอดนะลูก หนูไปเรียนหนังสือสัก สี่ปีแล้วกลับมาอยู่กับลุง เข้าใจไหม’ ครอบครัวที่เปื่อยกับเด็กสาวด้วย น้ำเสียงนุ่มนวล

วันฟ้าใหม่สายศีรษะไปมา เธอไม่อยากเรียนหนังสืออีกแล้ว แค

คิดว่าจะต้องไปเรียนโดยไม่มีใครไปส่ง ไม่มีพ่อคอยถือกระเป๋าเข้าหอพัก ไม่มีแม่คอยดูแลจัดการเรื่องโน่นนี่ ไม่มีคนยินดีกับความสำเร็จ เธอก็หัดหัดจนแทบจะร้องไห้ออกมา เธออาจจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้เพราะไม่อยากทนฟังใครพูดถึงพ่อแม่ แต่ต้องเรียนมัธยมปลายสามปีเธอก็ทุกข์ทรมานเกินพอแล้ว เธอไม่ขอไปเห็นภาพความอบอุ่นของครอบครัวใครอีก

‘แแบ่งไม่อยากเรียนหนังสือค่ะ’

‘วันฟ้าใหม่...หนูฟังลุงนะ ชีวิตของเรา เราไม่รู้หรอกว่าเกิดมาแล้วจะตายตอนไหน เราไม่รู้วันตายของใครทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่คนรัก หรือใครก็ตามบนโลกใบนี้ แต่ทุกคนเกิดมาก็ต้องตาย ขึ้นอยู่กับว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น หนูต้องหักอกหักใจถึงความเศร้านั้นเสีย เพราะเอาแต่คิดมากไปพ่อของหนู แม่ของหนูก็ฟื้นคืนกลับมาไม่ได้ ไม่มีทางได้เลย ตราบใดที่เวลาของเรายังไม่ถึง หนูจะต้องใช้ชีวิตต่อไป การใช้ชีวิตอยู่นั้นก็ถือว่าเป็นเรื่องยาก แต่ความรู้จะทำให้เราสามารถทำอะไรได้หลายอย่าง หนูจะสร้างโลกนี้ทั้งใบยังได้เลย คราวนี้หนูคิดได้หรือยังว่าจะทำอย่างไรต่อไป’

วันฟ้าใหม่นั่งคิดตามเป็นครั้งแรก ชีวิตของผู้อื่นจะสั้นหรือยาวนานเธอไม่ทราบ แต่ชีวิตของตัวเองนั้นยาวนานเกินไป

‘ก็ได้ค่ะ แแบ่งจะเรียนหนังสือค่ะ’ เธอตอบตกลงในที่สุด ไม่ใช่เพราะคิดได้ว่าการเรียนมีความสำคัญ เธอแค่ไม่เห็นทางไหนที่จะดีกว่านี้

‘ดีมาก’ ครองประทีปยิ้มกระฉ่าง

วันฟ้าใหม่สบตาผู้สูงวัย เธออบอุ่นหัวใจทุกครั้งที้นัยน์ตาเอื้ออาทรนั้นมองมา ‘แต่แแบ่งไม่รู้จะเรียนอะไร แแบ่งไม่มีจุดหมายอะไรในชีวิต แแบ่งไม่รู้จะเรียนไปเพื่ออะไรคะคุณลุง’

‘หนูก็เรียนเพื่อลุงสิ ถ้าหนูเห็นแก่ลุง หนูไปเรียนเกษตรแล้วเอา

ความรู้มาทำสวนกล้วยไม้ดีๆ ให้ลุงสักแปลงได้ไหมล่ะ’

นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้วันฟ้าใหม่เลือกเรียนคณะเกษตรศาสตร์ โดยมีเป้าหมายว่าจะนำความรู้ที่ได้ไปเพาะพันธุ์กล้วยไม้ให้ครอง-
ประทีป ซึ่งเธอไม่รู้เลยว่าคณะเกษตรศาสตร์ไม่มีเอกกล้วยไม้แต่อย่าง
ใด เธอจึงลงไปครูหนึ่ง แต่ก็กลับหลังไม่ได้ ทว่าการเลือกเรียนคณะ
เกษตรศาสตร์สาขาวิทยาศาสตร์เกษตรก็ให้ผลมากกว่าแค่ความรู้เรื่อง
กล้วยไม้ เธอได้ความรู้ทั้งเรื่องพืชสวน พืชไร่ การดูแลรักษาโรคพืช
ตลอดจนเรื่องสัตวบาล และวันฟ้าใหม่ก็พบว่าเธอสามารถทุ่มเทความ
สนใจให้แก่เนื้อหาวิชาเรียนด้วยความชอบที่เธอไม่เคยได้ค้นพบมาก่อน
ในชีวิต แม้ว่าบิดาของเธอจะทำสวนลำไยและแปรรูปส่งออกมาหลาย
สิบปี

ความดีความชอบทั้งหมดนั้นเธอยกให้ครองประทีปทั้งหมด เขา
ทำให้เธอกลับมาเห็นความหมายของการมีชีวิตอยู่ วันนั้นคงเป็นวันที่เธอ
ถือว่าสำเร็จการศึกษาอย่างแท้จริง เพราะโพรเจกต์สุดท้ายของการ
เรียนระดับปริญญาตรีสำเร็จเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อย แน่นนอนว่าเธอ
ไม่เคยลืมสัญญาที่เคยให้ไว้แก่ครองประทีปเลย เธอเต็มใจและอยาก
กลับไปยังสวนกล้วยไม้ตามคำขอตั้งแต่เรียนได้หนึ่งปีแล้วด้วยซ้ำ

...ถ้าไม่ติดตรงที่ว่าคนที่นี่เกลียดเธอ

‘กลับมาอยู่กับลุงนะ พี่เขาไม่ได้โกรธหนูแล้ว ทุกคนที่นึกถึง
หนูนะลูก’

อาทิตยน์นะหรือ...ไม่ได้โกรธเธอแล้ว เป็นเรื่องที่เชื่อไม่ได้ที่สุด
ตั้งแต่เธอเกิดมา

“ทำหน้าเศร้าแบบนี้ คิดถึงอดีตว่าที่สามีอยู่ละสิ”

เสียงโกคินแทรกเข้ามาในความคิดของวันฟ้าใหม่ ‘อดีตว่าที่
สามี’ เป็นคำนิยามที่ชัดเจนมากที่สุดเลย

“ใช่ ฉันต้องกลับไปไร่ตะวันตกาย แต่กำลังคิดว่าจะทำยังไงไม่ให้

ถูกลากไปฆ่าหมกป่า” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันแสดงให้เห็นว่าเธอคิดหนักมากจริงๆ แต่ดูเป็นความกังวลที่ไม่เหมือนคนกลัวตายเลย “เอาใจดีกว่า ก่อนที่ฉันจะกลับไปทีนั้น ฉันจะวาดลายแทงให้พวกแก”

“ลายแทง!”

ปณศรกับโกคินร้องขึ้นมาร่วมกัน ก่อนสว่ร่างอวบจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้ฝ่ายตรงข้ามแล้วทำเสียงกระซิบ

“ที่ไรรันมีสมบัติซ่อนไว้หรือ”

“สมบัติบ้านป่าแกลีสี่ ลายแทงหาศพฉันต่างหาก ถ้าฉันถูกลอบฆาตกรรม ไม่ต้องสงสัยใครเลย เพราะทุกคนอยากให้ฉันตายกันหมดนั่นแหละ แล้วไม่มีทางที่ตำรวจจะตามกลิ่นเจอแน่นอน ดังนั้นถ้าฉันขาดการติดต่อไปเกินสามเดือน แกสองคนก็ออกตามหาศพฉัน ไม่ว่ายังไงก็ต้องเอาศพฉันไปทำพิธีให้ได้ไว้ย ฉันไม่อยากเป็นวิญญาณเร่ร่อนกลางป่า นี่ลายแทงที่คาดว่าจะเป็จุดอำพรางศพ ไร่วันฉายมีเนื้อที่ตั้งสองพันไร่ ขึ้นมัวหาชี้ชี้คงได้แก่ตายคาไร่เปล่าๆ แน่”

สิ้นสุดคำพูดอันยาวเหยียด สองเพื่อนคู่หูก็ถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะหันมาสบตากันแล้วพากันลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างเงิบเขียบ

“อ้าว! จะไปไหนกันล่ะ” วันฟ้าใหม่ถาม ทำหน้าเลลอลลา แต่ไม่มีคนตอบ “นี่ ฉันยังพูดไม่จบเลยนะไว้ย!”

2

ความเกลียดไม่เคยจางหาย

โพลัสสวาเกนสีฟ้าเคลื่อนผ่านแมกไม้สีเขียวเข้มสลบ
อ่อนของฤดูร้อนอย่างเชื่องช้า ช้ากว่าระดับการขับรถบนถนนใน
กรุงเทพฯ ที่การจราจรแน่นขนัดเสียอีก

หลังจากพยายามหาเหตุผลเพื่อยืดเวลาการกลับไร่ตะวันตก
ได้สักพัก วันฟ้าใหม่ก็หมดข้ออ้างใดๆ อีก ปัดครบกับภิกษินต์ตัดสินใจจะ
สอบเข้ารับราชการในกรมป่าไม้ จึงเริ่มตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือสอบ
จนเธอไม่ได้เห็นหน้ามาหลายสัปดาห์ วันฟ้าใหม่ใช้ชีวิตผ่านไปวันๆ
เพื่อหวังให้ความหวุ่นวิตกนานาประการทุเลาลง ที่รบกวนจิตใจมาก
ที่สุดก็คงเป็นเรื่องที่เธอต้องเผชิญหน้ากับอาทิตย์อีกครั้ง แม้ว่าความ
ต้องการครอบครองจะหมดไปจากใจแล้ว แต่ความรู้สึกผิดยังแจ่มชัด
อยู่ทุกองู

เขาไม่ได้โกรธเธอแล้วจริงๆ หรือ เธอเชื่อที่ครองประทีปพูดเพียง
ครั้งเดียว แต่ถึงจะคิดเช่นนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ เธอไม่อาจผิดสัญญากับ
คนที่คอยพุงเธอให้พ้นจากช่วงเวลายากลำบาก และการยืดเวลาทำ
ตามสัญญาออกไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เธอต้องกลับไร่ตะวันตกแล้ว
จริงๆ

คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยได้ไม่นาน สุดท้ายวันฟ้าใหม่ก็พารถมาถึง

ทางเข้าไร่ตะวันฉายจนได้ เธอชะลอรถมองดูป้ายขนาดใหญ่ ก่อนเลื่อนสายตาลงมาพินิจสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่สไตล์คันทรี่ มันคือร้านอาหารซึ่งก่อนหน้านี้เป็นเพียงร้านเล็กๆ มีไม่กี่โต๊ะ ตอนนี่ถูกปรับปรุงใหม่จนเธอแทบจำเค้าเดิมไม่ได้ ฉากหลังของร้านคือไร่ทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล วุบหนึ่งเธอคิดถึงความทรงจำในระยะเวลาสั้นๆ ที่ตนพำนักอยู่ที่นี่ มันไม่ใช่ความทรงจำที่ดีเสียทีเดียว แต่อย่างน้อยครั้งหนึ่งเธอก็เคยเรียกที่นี่ว่าบ้าน

...เป็นบ้านที่ไม่เคยมีใครต้อนรับเธอ

หญิงสาวพ่นลมหายใจออกมา ความรู้สึกของคนกำลังเดินลงหุบเหวเป็นเช่นนี้เอง

“เอว่ะ สี่ปีมาแล้ว...คนที่นี่คงไม่ผูกใจเจ็บยาวนานขนาดนั้นหรอกมั้ง เราอาจจะคิดมากไปเอง”

กำลังใจเริ่มกลับมาอีกครั้ง วันฟ้าใหม่ยืดตัวตรง สูดลมหายใจเข้าลึก แกว่งตามาตามัน

“แค่สองปี เราทำสวนกล้วยไม้ให้คุณลุงเรียบร้อยแล้วจะไปให้ไกลเลย”

แม้ภายนอกไร่ตะวันฉายจะเปลี่ยนไปมาก แต่พอวันฟ้าใหม่ พารถเคลื่อนเข้ามายังอาณาบริเวณของเรือนสุริยะสกุล เธอก็พบว่าทุกอย่างไม่ได้เปลี่ยนไป เรือนไม้หลังใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้ ฉากหลังคือภูเขาสลับซับซ้อนสวยงามเหมือนภาพวาด

ภาพที่เคยสะกดสายตาเธอตั้งแต่คราแรกที่มา เธอชอบที่นี่ แต่ไม่มีความรัก เธอไม่มีความรู้สึกอื่นใดนอกจากความเหินห่างว้ากๆ เมื่อรับรู้ถึงความไม่เป็นที่ต้องการ คนที่นี้เกลียดเธอ

หญิงสาวจอดรถแล้วจัดการลากกระเป๋าไปโตมวาทที่พื้น ข้างในกระเป๋าคือเสื้อผ้า ของใช้ส่วนตัวอีกเล็กน้อย และหนังสือจำนวน

หนึ่ง เพราะไม่ได้คิดที่จะอยู่ถาวรจึงใช้เงินมรดกซื้อคอนโดมิเนียมเป็นของตัวเองตั้งแต่อายุถึงเกณฑ์ที่จะซื้อสังหาริมทรัพย์ได้ ชาวของส่วนมากถูกเก็บไว้ที่นั่นรอวันเธอกลับไป

อากาศร้อนระอุทำให้เริ่มมีเหงื่อซึมจนเสื้อเปียก วันฟ้าใหม่ดั่งยางรัดผมที่ข้อมือมารัดผมของตนไว้ ก่อนจัดการลากกระเป๋าขึ้นบันไดอย่างทุลักทุเล เธอเริ่มรู้สึกตัวเองเอาของมามากเกินไป

“หนึ่ง สอง ซัม ฮีบ!” วันฟ้าใหม่ออกแรงยกกระเป๋าเดินทางขึ้นบันไดขั้นสุดท้าย เธอพ่นลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอกที่ภารกิจสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ใบหน้ากระจ่างใสมีรอยยิ้ม

ทว่าขณะที่กำลังดีใจอยู่นั้น บางสิ่งก็ทำให้เธอรู้ว่าตรงนั้นไม่ได้มีตัวเองยืนอยู่คนเดียว

ตรงหน้าคือโต๊ะรับประทานอาหารตัวเดิมที่ตั้งอยู่ริมระเบียงบ้านสุริยะสกุล มันยังตั้งอยู่ได้ร่มเงาของต้นไม้ต้นเดิมดังเช่นก่อนเธอจากไป แต่เพราะสมาชิกที่นั่งกันพร้อมหน้าบนโต๊ะอาหารนั้นต่างหากที่ทำให้เธอขวัญหนีดีฝ่อ

หัวโต๊ะคือครองประทีป ประมุขของไร่ตะวันฉาย ชายสูงวัยมองมาที่เธอด้วยความยินดีอย่างไม่ปิดบัง ด้านขวาเป็นหญิงสูงวัยที่แม้ว่าใบหน้าจะเริ่มปรากฏริ้วรอยแห่งความชรา แต่ก็ยังมีเค้าความงามเด่นชัด นางคือทับทิมคนที่แสนจะเกลียดชังเธอและดูเหมือนว่าตอนนี้จะยังเกลียดไม่เปลี่ยนแปลง อีกฝั่งคือหญิงสาวรูปร่างผอมบาง ผิวขาวสะอาดสะอ้าน ผมดำขลับยาวประบ่า ใบหน้าหวานซึ่ง หล่อนคือพนิตนันท์ ลูกสาวเจ้าของรีสอร์ทชื่อดังในอำเภอปากช่องที่สนิทสนมกับครอบครัวนี้เป็นอย่างดี ดวงตากกลมโตของหล่อนที่มองมายังเธอนั้นยากจะคาดเดาความรู้สึก

และคนสุดท้ายที่นั่งติดกับพนิตนันท์คือชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาลำคอแดงขึ้นเล็กน้อย แต่วันฟ้าใหม่มองว่ามันทำให้

เขาดูหล่อสมบุรุษแบบมากขึ้น ทว่าเธอไม่มีแก้ไขจะมีมาขึ้นชมความ
หล่อ เมื่อดวงตาสีน้ำตาลเข้มนองมาคล้ายกับหมายจะสังหารเธอ

ไม่พบกันตั้งสี่ปี เขายังมีแวตาดำเย้นซาไม่เปลี่ยนแปลง

‘ไหนว่าไม่โกรธแล้วไง นี่ถ้าสายตาฆ่าคนได้ วิญญาณเราคง
ถึงมือยมบาลไปแล้ว กลับตอนนี้ทันไหมวะ’

วันฟ้าใหม่หายใจไม่ทั่วท้อง จะกลับก็ไม่ได้ จะเดินหน้าก็ไม่มี
หนทาง เธอยกมือขึ้นไหว้ทุกคนหลังจากคิดได้ว่าควรทักทายตาม
มารยาทไทยก่อนเป็นอันดับแรก

“สวัสดีค่ะคุณลุง คุณป้า พี่นาง พี่อาทิตย์” ข้อความสุดท้าย
ของเธอแผ่วเบาอย่างที่ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุใด หญิงสาวก้มหน้างุด
แต่มีวายุเหลือบมองคนที่โต๊ะรับประทานอาหาร ปรากฏว่าสายตาแห่ง
ความเกลียดชังยังโจมตีมาที่เธออย่างไม่ลดละ พานให้ขนแขนลุกชัน

ครองประทีปเดินรีมาหา ใบหน้าของชายสูงวัยกระจำไปด้วย
รอยยิ้ม

“หนูแบ่ง มาได้ยังไงลูก ทำไมจะมาไม่บอกลูกก่อน จะได้เตรียม
ห้องหับไว้ให้ มะปราง เอ็งไปดูห้องให้คุณแบ่งหน่อยไปเร็ว ให้คนไป
ทำความสะอาดห้องเดิมของคุณแบ่งตอนนี้เลย” ครองประทีปหันไป
สั่ง ก่อนกลับมาสนใจผู้เพิ่งมาถึงอีกครั้งพลางสัมผัสหัวไหล่บอบบาง
ด้วยความเอ็นดู “ไปอยู่ที่โน่นเสียนาน ข้าวของมีแค่กระเป๋ากับเดียว
เองหรือ หรือว่าอยู่ในรถ ลุงจะให้คนไปยกมาให้”

วันฟ้าใหม่รู้สึกว่ารำคาญแกเป็นผง กับครองประทีปนั่นเธอ
ได้พบอยู่เนืองๆ เพราะชายสูงวัยขยับไปเยี่ยมเธอไม่ต่ำกว่าปีละสาม
ครั้ง กอปรกับการสนทนาทางโทรศัพท์ตลอดจึงทำให้ความสนิทสนม
มีอยู่มาก แต่อีกสามคนที่นั่งคอแข็งอยู่ที่โต๊ะนั้น ถ้าวันนี้จะเรียกว่าเป็น
คนแปลกหน้าก็ไม่ผิดอะไรนัก

“คุณลุงคะ แบ่งขอเข้าห้องน้ำหน่อยได้ไหมคะ”

วันฟ้าใหม่ นั่งกะพริบตาปริบๆ อยู่ทีโถงกลางของเรือน
สุริยะสกลร่วมกับพินิตนันท์และบรรดาสาวรับใช้ที่มองเธอปานจะ
กินเลือดกินเนื้อ บรรดาเจ้านายของพวกนั้นหายเข้าไปในห้องทำงาน
ของครองประทีป แว่วเสียงภายในห้องที่ตั้งออกมาพอให้เดาได้ว่า
ด้านในกำลังถกเถียงกันอยู่ด้วยประเด็นปัญหาที่มาจากตัวเธอ หญิง
สาวถอนหายใจก่อนหันมองหญิงสาวอีกคนที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป
ในห้องเช่นเดียวกับเธอ

พินิตนันท์ไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อสี่ปีก่อนเลย หล่อนสยมน้ำมอง
เพราะผิวพรรณขาวม่อ เครื่องหน้าสวยหวาน วันฟ้าใหม่เคยคิดอิจฉา
ความงามของเจ้าหล่อน ความจริงแล้ว...เธอน่าจะอิจฉาในความ
สัมพันธ์อันดีระหว่างหล่อนกับอาทิตย์มากกว่า

อย่ากระนั้นเลย พินิตนันท์เองก็ไม่น้อยหน้าเธอเท่าใดนัก เรียก
ว่าศีลเสมอกันก็ว่าได้

...

‘ทีหลังไม่ต้องหอบข้าวปลาอาหารมาให้หรอกนะ ที่นี่ไม่ใช่
สถานสงเคราะห์ผู้ยากไร้ ไม่ต้องคิดจะอยากมาทำบุญ’

วันฟ้าใหม่ในวัยอย่างสิบเจ็ดปียืนกอดอกกล่าวกับหญิงสาวผู้
มีอายุมากกว่าหลายปีโดยไม่คิดเกรง แวดตาดูอึ้งมองอีกฝ่าย
อย่างไม่เป็นมิตร

‘ใช่ไม่ใช่ ที่นี่ก็รับเด็กไม่มีพ่อแม่ไม่มีแม่มาอยู่ด้วยตั้งหนึ่งคน นิสัย
เสีย พฤติกรรมแยเหมือนไม่เคยมีคนสั่งสอน ถ้าไม่ใช่เพราะความ
เมตตาของคุณลุง มีหรือคนอย่างเธอจะได้ลอยหน้าลอยตาอยู่ที่นี่’

‘เธอว่าใครไม่มีพ่อแม่’ วันฟ้าใหม่โกรธจนตัวสั่น นัยน์ตาแดงจัด
อย่างที่ยพยายามกลืนน้ำตาแห่งความคับแค้นไม่ให้ร่วงริน

‘เธอใจ ไม่มีพ่อแม่แม่ ฉันพูดผิดตรงไหนหรือ’

วันฟ้าใหม่ในวันนั้นช่างโง่เขลา ยิ่งนัก ต่างจากอีกฝ่ายที่เป็น

นักศึกษาชั้นปีที่สี่ ว่าที่บัณฑิตเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอย่างพนิตนันท์ ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ดูฉลาดทันคน และมักจะทำให้คนที่รู้คุณิภาวະอย่าง วันฟ้าใหม่สดได้เสมอ ด้วยบันดาลโทสะเด็กสาวจึงก้าวเท้าไปผลัก อีกฝ่ายอย่างแรงจนร่วงไปกองที่พื้น เหมือนชะตาเธอยังเลวร้ายไม่พอ อาทิตย์เปิดประตูมาเห็นภาพนั้นเต็มสองตา

...

วันฟ้าใหม่เผลอพ่นลมหายใจออกมาเมื่อจำสีหน้าของอาทิตย์ ได้ดี เขาไม่ต่อว่าอะไรเธอ คงเพราะไม่อยากเสวนาด้วย แต่รีบปรีเข้าไป หาร่างที่กองอยู่กับพื้นทันที ปลอดภัยประโลมพะเน้าพะนอพนิตนันท์ จน เธอในเวลานั้นแทบจะลงไปด้นกับพื้นด้วยความเจ็บใจ

ตอนนั้นกับวันนีช่างแตกต่างกันเหลือเกิน เธอไม่มีความรู้สึก วิชาความงามของพนิตนันท์อีกแล้ว แต่กลับกลายเป็นความชื่นชม อย่างเจี๊ยบๆ เมื่อได้จ้องมองใบหน้าสวยหวานน่ามองของเจ้าหล่อนที่ บัดนี้สวยสะพรั่งกว่าแต่ก่อนมาก คงเป็นเพราะดูแลตัวเองมากขึ้นตาม วัย รสนิยมการแต่งกายก็ดูทันสมัยเรียบร้อยมาก

“คุณไม่เห็นใจลูกกับฉันบ้างหรือไงคะ เด็กคนนั้นจะทำให้ ครอบครัวเราพัง ฉันยอมอยู่ร่วมชายคาบ้านกับเด็กโกหกสร้างเรื่อง แบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ”

เสียงทับทิมดังลอดช่องประตูมากระทบโศตประสาทคนฟังด้าน นอก วันฟ้าใหม่ไม่ได้โกรธที่ทับทิมกล่าวถึงเธอแบบนั้น เพราะหากเป็น เธอ เธอก็ไม่แน่ใจว่าจะทนรับพฤติกรรมของวันฟ้าใหม่เมื่อสี่ปีก่อนได้ หรือไม่ ฉะนั้นแล้วสิ่งที่ทับทิมพูดมาก็ถือว่าสมควรแล้ว

ผลัวะ!

ประตูห้องถูกเปิดออก ทับทิมก้าวข้ามธรณีประตูออกมา ใบหน้า เรียบตึงเหมือนมีคนตอกตะปูซึ่งไว้กิมปาน นางมองผู้เพิ่งมาถึงเหมือน จะสาปให้เป็นหิน ก่อนจะทำท่าฮึดฮัดสะบัดหน้าเดินหนีไป

อาทิตย์ลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวกับบิดาด้วยเสียงอันดังเหมือนต้องการให้คนด้านนอกได้รับรู้ด้วย

“ที่นี่เป็นบ้านของพ่อครับ พ่อจะให้ใครอยู่หรือให้ใครไปผมคงห้ามไม่ได้ แต่ขออย่างเดียว อย่าให้เธอมายุ่งเกี่ยวกับผม ไม่ต้องโผล่มาให้เห็นหน้าได้เป็นดี แค่ต้องหายใจใช้อากาศร่วมกันก็หนักหนาเกินทนแล้ว”

เขาพูดจบแค่นั้นเจ้าของร่างสูงก็เดินออกจากห้องมาหยุดตรงตำแหน่งเดียวกับที่ทับทมียืนก่อนหน้านี้

‘แม่ลูกคู่นี้แวตาดอดกันมาเปี้ยบ มองกันเหมือนจะฆ่าให้ตาย’ วันฟ้าใหม่สบตาสีน้ำตาลคู่นั้นวูบเดียวก็ต้องเหลียวมองทางอื่น

“น้องนางครับ เราไปกันเถอะ” อาทิตย์เดินไปหาพนิตนันท์ที่นั่งทำตาโตไร้เดียงสา

วันฟ้าใหม่เผลอเบะปาก กับเธอทำเหมือนจะฆ่าจะแกง ไม่ถึงนาทีก็หันไปทำเสียงอ่อนเสียงหวานกับอีกคน นับถือในความสามารถด้านการปรับอารมณ์ของเขาเหลือเกิน อ้อ...ความสามารถในการเลือกปฏิบัตินั่นด้วย

อาทิตย์และพนิตนันท์พากันเดินลงจากบ้านไป วันฟ้าใหม่พ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด โลงใจที่สามารถรอดตายจากความอึดอัดก่อนหน้านี้มาได้

“ลูกขอโทษนะ ที่ทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้”

ครองประทีปเดินออกมาจากห้องตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ แต่แวตาวิตกกังวลนั้นทำให้วันฟ้าใหม่ยิ่งรู้สึกผิดต่อชายสูงวัย เธอก่อเรื่องวุ่นวายจนทำให้ครองประทีปต้องพบกับความลำบากหลายต่อหลายครั้ง

ร่างบางในชุดเสื้อยืดแขนยาวลายขวางกับกางเกงยีนขาวาลูกขึ้นยืน ก่อนจะยิ้มกว้างๆ ให้ครองประทีปเห็นว่าเธอไม่ได้เป็นทุกข์อะไร

กับการถูกเกลียดชังจากทัพบทิมและอาทิตย์หรือใครๆ เธอเข้าใจในเหตุผลแห่งความเกลียดชังที่ทุกคนมีต่อเธอ

“แป้งโอเคค่ะคุณลุง ถ้าหากว่าคุณป้ากับพี่อาทิตย์ไม่สบายใจ แป้งจะไปอยู่บ้านพักคนงานก็ได้ค่ะ ที่นั่นน่าจะมีห้องว่างสักห้อง”

คำตอบของวันฟ้าใหม่ทำให้ครองประทีปหยุดความคิดทั้งหมด แล้วหันมาพินิจใบหน้าหญิงสาวให้แน่ใจว่าคนที่พูดนั้นคือวันฟ้าใหม่ที่เขารู้จัก และก็พบว่าเธอไม่ได้พูดด้วยความประศดประชันหรือแกล้งพูดเพื่อเรียกร้องความเห็นใจ ตรงกันข้ามนัยน์ตาของหญิงสาวกลับสุกใสเปล่งประกายและจริงใจอย่างที่สุด

ไร่ตะวันฉายเป็นไร่่อ่งุ่นที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีเนื้อที่เกือบสองพันไร่ เนื้อที่ส่วนมากเป็นไร่่อ่งุ่นทั้งสำหรับรับประทานสดและสำหรับแปรรูป พื้นที่บางสวนปลูกผลไม้ตามฤดูกาล ผักออร์แกนิก มีฟาร์มปศุสัตว์ที่เลี้ยงทั้งโคเนื้อและโคนม ที่พิเศษเลยก็คือโรงผลิตไวน์และบรันดีขนาดใหญ่ที่ตั้งดูดนักท่องเที่ยวได้มากกว่าความงามของพืชพันธุ์ธรรมชาติเสียอีก

เรือนพักคนงานตั้งอยู่ห่างจากบ้านสุริยะสกุลแค่สามร้อยเมตร มีสองลักษณะ แบบแรกเป็นเรือนไม้ห้องแถวสำหรับคนงานทั่วไป และบ้านไม้เป็นหลังยกพื้นสูงสำหรับหัวหน้าคนงานหรือผู้จัดการ

วันฟ้าใหม่ได้พักเรือนของหัวหน้าคนงานซึ่งปลูกแยกออกมาเป็นสัดส่วนจากเรือนไม้ห้องแถว เวลานี้บ้านพักคนงานยังเงียบสนิทเพราะยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน

“มีอะไรให้ผมช่วยอีกไหมครับคุณแป้ง” แสบวางกระบี่าลงแล้วถามด้วยสีหน้าติดไปทางเรียบเฉย

วันฟ้าใหม่รู้ว่านายแสบไม่ค่อยอยากจะทำเสวนากับเธอเท่าใดนักตอนที่คุยกับครองประทีปที่ไร่่อ่งุ่นใหญ่เธอก็เห็นว่าคนรับใช้ของบ้าน

สุริยะสกุลออกมายืนดูอยู่ตลอดเวลา แวตตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกในทางลบอย่างไม่ปิดบัง

“ไม่มีอะไรแล้วค่ะพี่แสบ ขอขอบคุณนะคะ” เธอยกมือไหว้

แสบรีบพนมมือรับไหว้เก้ๆ กังๆ มองอดีตเจ้านายขาวิโนอย่างอึ้งๆ วันฟ้าใหม่ขบขันอยู่ภายในแต่ไม่พูดอะไร เธอลากกระเป๋าเข้าไปในบ้าน แล้วทิ้งให้นายแสบยืนเกาหัวอยู่ตรงนั้น ไม่นานก็เดินลงจากบ้านไปโดยไม่พูดอะไร

ตะวันบ่ายคล้อย วันฟ้าใหม่นั่งลงบนตั่งไม้ในห้องโถง มองไปรอบๆ ตัวเรือนอันกว้างเปล่าก็ได้ข้อสรุปว่าพรุ่งนี้เธอคงต้องเข้าตัวเมืองไปจัดการซื้อข้าวของอีกหลายอย่าง บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้ยกพื้นสูง ความกว้างของตัวบ้านประเพณีจากสายตาแล้วน่าจะมีพื้นที่ไม่เกินห้าสิบบตารางเมตร ภายในแบ่งเป็นหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และบริเวณที่เธอนั่งน่าจะเรียกได้ว่าห้องอเนกประสงค์ ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกอื่นใดนอกจากเฟอร์นิเจอร์ไม่กี่ชิ้น

เธอคิดว่ากระดาดชปากกามาจดเตือนความจำถึงสิ่งที่ต้องซื้อ ขณะที่กำลังคิดเรื่องจัดที่พักใหม่ อยู่ๆ แสงแดดอ่อนจากตะวันยามบ่ายก็ทำให้ดวงตากลมค่อยๆ ปริบลง เธอเอนตัวนอน แต่มือยังถือปากกา กับกระดาด

พักสายตาสักยี่สิบนาทีก็ดีขึ้นเหมือนกัน

จากที่ตั้งใจพักสายตาแค่ยี่สิบนาที ปรากฏว่าวันฟ้าใหม่ตื่นมาพบกับความมืดสนิท ห้องฟ้ามืดแล้ว หญิงสาวสะดุ้งลุกขึ้นมาคว้าโทรศัพท์ กดเปิดไฟฉายส่องหาสวิตช์ไฟ

“ตายเหอะ หลับไปตั้งสามชั่วโมง”

หญิงสาวบิดร่างบางไล่ความเมื่อยขบเพราะนอนบนพื้นแข็งๆ นานเกินไป เธอเดินสะลึมสะลือเข้าไปในห้องนอน คิ้วผ้าเช็ดตัวแล้ว

เดินเข้าห้องน้ำไป

พออาบน้ำเสร็จ ท้องที่ไม่ได้รับประทานอะไรมาตั้งแต่กลางวัน ก็เริ่มประท้วง มองออกไปจากตรงที่เธออยู่หนทางนั้นมีดสนิท บ้านเรือนคนงานที่อยู่ไม่ไกลปิดประตูเงียบเชียบ ที่นี้ไม่เหมือนหอพักของเธอที่พอเดินลงมาข้างล่างก็พบกับร้านขายอาหารตลอดข้างทาง หรือถ้าดีกว่านั้นก็ยังมีร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอสะเพร่าไปจริงๆ ที่ลืมคิดเรื่องนี้ไปสนิท

ถึงอย่างไรก็คงหาอะไรกินวันนี้ไม่ทันแล้ว เธอคงต้องอดทนรอให้ถึงเช้า

“ได้มาม่าสักถ้วยก็คงดี”

คิดแล้วก็ปลงเพราะคงทำอะไรไม่ได้ หญิงสาวเดินกลับไปล้มตัวลงบนที่นอน ดีที่เมื่อครู่เธอเห็นกองผ้าห่มใหม่สะอาดวางอยู่ที่ระเบียงครองประทีปคงให้คนจัดหามาให้ ทำให้เธอไม่ต้องนอนปวดหลังทั้งคืน แต่โยผู้เป็นลุงจึงไม่ยกให้คนนำอาหารมาให้เธอด้วยแล้ว เพราะอาหารเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่สำคัญกว่าเครื่องนุ่งห่ม

วันฟ้าใหม่ลืมตามองเพดานว่างเปล่าอยู่หลายนาทีก่อนจะหลับตาลง แต่เธอเพิ่งตื่นหลังจากหลับไปสามชั่วโมงจึงไม่สามารถนอนหลับได้โดยง่าย ซ้ำยังพยายามนอนให้หลับก็ยังดูเหมือนเป็นการทำให้ความหิวแสดงตัวตนออกมามากกว่าเดิม

ราวสองชั่วโมง...ความอดทนของคนหิวก็ต้องหมดลง เธอต้องกินอะไรสักอย่าง อะไรก็ได้...มิเช่นนั้นคืนนี้ต้องตายแน่ๆ

บ้านสุริยะสกุลเจียบเชียบไม่ต่างจากทั่วอาณาบริเวณในไร่ตะวันฉาย ไฟสีส้มเปิดเป็นบางดวงเมื่อสมาชิกในบ้านต่างแยกย้ายเข้าห้องนอนกันหมดแล้ว เธอรู้ว่าครองประทีปและทับทิมนอนเร็ว ไม่เกินสองทุ่มครึ่ง คงจะมีก็แต่ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของบ้านที่นอนดึกเป็น

ประจำ และดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะอยู่บ้าน

วันฟ้าใหม่ลงจากรถแล้วเดินอ้อมไปข้างหลังบ้านอันเป็นส่วน
ของห้องครัว เธออยู่ที่นั่นสามปี รู้จักทุกซอกทุกมุม และรู้ว่าเวลานี้ทั้ง
บ้านไม่มีใครสนใจห้องครัวแล้ว หญิงสาวเดินตรงไปที่ตู้เย็น พอเปิด
ตู้เย็นได้ก็คิดว่ากล่องน้ำผลไม้ออกมาเป็นอันดับแรก เทใส่แก้วใบใหญ่
แล้วกระดกทีเดียวหมดไปครึ่งแก้ว พอน้ำผลไม้ช่วยคลายความหิวได้
บ้างแล้วหญิงสาวก็คิดว่าถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาเปิด เทน้ำใส่แล้วส่ง
มันเข้าไมโครเวฟ แต่แล้วขณะที่เธอกำลังรอให้ไมโครเวฟทำงานเสร็จ
ก็นึกขึ้นได้ว่าถ้วยเดียวคงไม่พอจึงเดินไปหยิบอีกถ้วยมาเทน้ำใส่ พอ
ถ้วยแรกเสร็จจึงส่งถ้วยสองเข้าไปแทนที่แล้วกดปุ่มทำงาน

อาหารที่เลิศรสที่สุดก็ไม่อร่อยเท่าอาหารธรรมดายามเมื่อท้อง
หิว

วันฟ้าใหม่ตักบะหมี่ร้อนๆ ใสปาก ความร้อนทำให้เธอเกือบคาย
มันออกมา แต่สุดท้ายก็กลืนมันลงท้องไปได้ พอเริ่มชินกับความร้อน
แล้วก็จัดการตักคำที่สอง สาม และสี่เข้าปากตามกันติดๆ

“คิดจะทำอะไรชั่วๆ อีกหรือ”

เสียงที่ดังขึ้นโดยไม่มีปี่มขลุ่ยนั้นทำให้วันฟ้าใหม่หันขวับไปมอง
ทั้งที่เส้นบะหมี่ยังคาอยู่ที่ปาก เธอเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเจ้าของเสียง
เป็นใคร

“พี่อาทิตย์” วันฟ้าใหม่ตะโกนก้องในใจ พุดไม่ได้เนื่องจากปาก
เต็มไปด้วยเส้นบะหมี่ หญิงสาวตั้งสติชั่วคราวจึงจัดการกลืนมันลงท้อง
อย่างรวดเร็ว

ดิง!

เสียงไมโครเวฟดังขึ้นเตือนว่าบะหมี่อีกถ้วยสุกแล้ว หญิงสาวกั
ดริมฝีปากส่งสายตาขอลุแกโทษให้เจ้าของบ้านที่ตอนนี้ยืนมองเธอ
เหมือนกำลังจะจับผู้บุกรุกสักคน คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันส่งให้ใบหน้า

นั่งขมิ้มดูมากขึ้นไปอีก

“คิดจะทำอะไร” ร่างสูงหกฟุตเศษเดินเข้าไปหาผู้บุกรุก มองอย่างไม่ไว้วางใจ อย่างว่าแต่สี่ปีเลย ต่อให้อีกร้อยปีเขาก็ไม่มีทางลืมว่า วันฟ้าใหม่ร้ายกาจเพียงใด

วันฟ้าใหม่ยังหาเสียงตัวเองไม่เจอ เธอกลืนน้ำลาย หัวใจเต้นโครมครามเหมือนว่ามันจะกระดอนออกมาจากอก

ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อสี่ปีก่อนเธออยากได้ผู้ชายคนนี้เป็นสามี

หน้าตาเขาดูอย่างกับยักษ์...ไม่เห็นจะน่าพิศวงตรงไหน

“ฉันทาม เป็นใบ้หรือไง” เสียงเข้มดังขึ้นอีกจนเกือบเป็นตะคอก

จะดูหาอะไรกันนักกันหนา...วันฟ้าใหม่ตั้งสติรวบรวมความกล้า บอกกับเขาไปด้วยเสียงกระพอนกระพ่น

“แป้ง มาหาอะไรกินคะ”

“โกหก” เสียงเข้มนั้นโผล่ออกมาทันที “จะโกหกก็ทำให้มันเนียนกว่านี้หน่อยนะ คนอย่างเธอมีแผนเสมอ นั่นแหละ คิดว่าตัวเองเก่งลึ้มความซื่อที่เคยทำไว้แล้วคนอื่นเขาจะลึ้มด้วยอย่างนั้นหรือ อยากรู้จริงๆ ว่าหน้าเธอทำด้วยอะไรถึงได้ด้านขนาดกลักลับมาเหยียบที่นี่อีก”

‘อะไรกัน (วะ)’ วันฟ้าใหม่อุทานอยู่ในอกเพราะไม่รู้จะหาถ้อยคำไหนมาตอบได้ น่าแปลกที่ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกที่เขาพูดกับเธอได้หลายประโยคกว่าที่ผ่านมา แต่ถ้าเลือกได้เธอจะขอให้เขามองผ่านแล้วเห็นเธอเป็นอากาศไปเหมือนครั้งอื่นๆ จะดีกว่า ไม่คิดเลยว่าภายใต้ใบหน้าที่หล่อเหลานั้นจะซ่อนวาทะร้ายกาจได้ถึงเพียงนี้

“จึ้น...ถ้าแป้งรุกรุกตาฟิอาทิตย์มาก แป้งกลับบ้านพักก็ได้คะ” เธอรู้ว่าการโต้เถียงกับเขาไม่ต่างจากเดินเข้าไปหาเรื่องเหยียบตะปู และคนมีชนกติดหลังเช่นเธอควรหรือที่จะอยู่เผชิญหน้ากับคนที่แค้นตนขนาดนั้น

วันฟ้าใหม่ไม่ลืมหันกลับไปหยิบถ้วยเบะหมี่ในไมโครเวฟ ความร้อนจากถ้วยทำให้เธอต้องรีบวางมันลงบนเคาน์เตอร์ โชคดีที่ไม่ทำมันหกเลอะเทอะให้วุ่นวายไปมากกว่านี้ แต่ขณะที่กำลังสาละวอนกับอาหารมือเย็นที่ล่องเลยมาจนตึกตื่น เธอก็พบว่ารังสีอำมหิตจากดวงตาของอีกคนยังไม่จางหายไป

อาทิตย์จ้องเธออย่างเอาเป็นเอาตาย วันฟ้าใหม่เพิ่งสังเกตว่าเขาสวมเสื้อกล้ามสีขาวสะอาดกับกางเกงนอนขาววสสีเทาจัมพ์ซ็อกเท้ากลัมยักษ์ที่เด่นชัดนั้นทำให้เธออดประเมินไม่ได้ว่าถ้าเขาบีบคอเธอ เธอจะตายในกี่นาที

ตายละ...เธอเขียนลายแทงบอกที่ซ่อนศพให้ปีศาจกับภิกษินละเอียดยดีหรือยังนะ

แต่แววตาช่างสำรวจของเธอนั้นทำให้อาทิตย์เข้าใจไปอีกทาง เขาคิดว่าวันฟ้าใหม่กำลังรู้สึกบางอย่างกับร่างกายของเขา เธอมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากปลายเท้าขึ้นมาหยุดที่หน้าอก

“เลว”

หา...วันฟ้าใหม่ใจระตุกดูบ ก่อนความหวาดกลัวจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นความกรุ่นโกรธเข้ามาแทนที่ เธอรู้ว่าตัวเองไม่ได้ดีอะไรนัก ออกจะเลวทรามมากอย่างที่เขารู้สึกไม่ผิดเพี้ยน แต่ต่างกันขนาดนี้ก็ทำให้เธอเลือดขึ้นหน้าได้เหมือนกัน อย่างน้อยเขาก็ควรจะมีมนุษยธรรมสักนิด มาต่อว่ากันยามที่เธอกำลังหิวจนจะกินคนได้ทั้งคนได้อย่างไร

“พี่อาทิตย์ ว่ากันแรงเกินไปแล้วนะคะ”

“หึ เกินไปเหรอ น้อยไปเสียด้วยซ้ำ คนแบบเธอฉันไม่จับมาหมกปากก็ตึงเท่าไห้ร สมบัติที่พอเธอทิ้งไว้ให้มันไม่พอให้เธอไปเริ่มต้นชีวิตที่อื่นเหรอ เธอใช้หมดแล้ว หรือว่า...อยากจะได้อะไรจากที่นี่มากกว่าเงินทอง”

“อะไรที่ว่าเป็นอะไรหรือคะ”

“ไม่ต้องพูดก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ ฉันไม่พูดให้ปากสกปรกหรอก”

“ไม่พูดก็ไม่ต้องพูดคะ แบ่งกลับได้หรือยังคะ” เธอคร้านจะต่อความเพราะไม่ยอมรับศึกสองด้าน แค่ความหิวก็ทำร้ายเธอได้มากพออยู่แล้ว

หญิงสาวก้มมองถ้วยบะหมี่ก็เห็นว่าวันยังลอยออกมาเป็นจำนวนมาก

“ขออีมหกกล่องใส่อาหารหน่อยนะคะ” วันฟ้าใหม่หันไปขออนุญาตโดยไม่สนใจอารมณ์ของอีกฝ่ายที่ดูเหมือนจะมีควันพวยพุ่งออกจากหูไม่ต่างจากบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปถ้วยนี้เท่าใดนัก

วันฟ้าใหม่เทบะหมี่ใส่กล่องอาหาร ก่อนหันไปเปิดตู้เย็นหยิบกล้วย ส้ม ขนมน้ำแข็ง และได้กรอกยัดเข้าไปอีกกล่อง หลังจากนั้นเธอก็หยิบกล่องอาหารเดินตัวลีบออกมา พอดีต้องผ่านร่างสูงเหมือนยักษ์ นั่นหญิงสาวที่รีบโกยข้าว อย่างไรก็ตาม เธอยังไม่ยอมคายตอสนี้ อย่างน้อยก็ไม่ควรเป็นตอนที่ท้องเธอว่างแบบนี้

เจ้าของร่างสูงมองตามร่างที่ร่อนรนออกไป ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายวูบไหวคล้ายไม้แนใจบางอย่าง

“คิดจะมาไม่ไหน”